UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

29
ЧЕРВНЯ
Число № 26
Тижневик „Вісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLIV VOL. XLIV
JUNE 29, 1972

СЛЬОЗИ РАДОСТИ Й СУМУ

ЛЛЮТЬСЯ З ОЧЕЙ ВЛАДИКИ ВАСИЛЯ ВЕЛИЧКОВСЬКОГО

У четвер, 15-го червня на міжнародньому летовищі у Вінніпезі приземлився літак, з якого вийшов новий ісповідник віри Преосвященний Василій Величковський.

На летовищі зібралися маси народу: священики, сестри, представники організацій, пластуни, сумівці, дивізійники, представники парафій і людей, що нікого не репрезентували, лиш самі спонтанно прийшли заявити, що ті, що їх переслідує безбожна комуністична влада, є дорогі християнському українському серцю.

Коли появився колишній совєтський вязень Воркути й Донбасу в асисті митрополита Кир Максима з грудей сотень пролунало грімке „Слава, слава!". А коли двоє діточок вручували китицю червоних рож, то з очей Владики Василя покотилися рясні сльози.

Плакав він, бо бачив, що поза Україною живе українська душа,; плакав він, коли думками повернув туди, звідки недавно прийхав і в душі побачив, як безбожний комуністичний режим брутально винищує все, що українське . . . Коли то і браття в Україні дочекаються такої волі, щоб могли витати кого хочуть і як хочуть, як то мають можність українці в Канаді.

По відспіванні многоліття Владиці Василеві привітав його в імені всієї української Канади митрополит Кир Максим. Від духовенства вітав гостя о. митрофорний Василь Кушнір, голова КУК, а в імені Централі українців-католиків зложив привіт проф. Михайло Воробій. Також вітав Ісповідника віри д-р Михайло Марунчак, голова Крайової Ради українських громадських організацій за патріярхат української католицької Церкви.

Не раз і не два втирав Владика Василь сльози, що котилися по його збідованому обличчі.

А потім подякував усім за привітання; коротко, але щиро. Присутні знову відспівали Владиці Василеві многоліття і він разом зі своїм співбратом по чернечому житті, Кир Максимом, від'їхали до митрополичої резиденції, де на час перебування у Вінніпезі, замешкав Владика-гість.

Про те привітання широко писала англомовна преса подаючи фотознимки з привітання.

Побут Владики Василя передбачений на кілька місяців. Офіційне привітання, з участю українських Владик Канади відбудеться в неділю, 2-го липня.

З СССР шлють невигідних за кордон

Совєтська поліція починає стосувати проти голосних противників совєтського ладу, зокрема жидівських, нові кари. Хто постійно критикує совєтський уряд, тому кажуть виїздити за кордон, або мандрувати до трудових таборів.

Таке стрінуло недавно совєтського письменника жидівського походження Йосифа Бродського. Бродський пише книжки на філософічні та релігійні теми. Таких книжок у СССР не друкують. Давніше він писав вірші проти уряду й за те відбув кару в таборах суворого режиму. В 1964 р., коли його засуджено на п'ять років таборів, проти присуду протестували письменники вільного світу. Тепер Бродському совєтський уряд дав візу до Ізраїля, але він їде до ЗДА. Йому загрозили, що, якщо він не забереться з СССР, то поїде до карного табору.

Єгипет помирився з Німеччиною

Єгипет і Західна Німеччина відновили знову дипломатичні зв'язки, які були зірвані перед семи роками. Арабські держави, за винятком Тунісу, Марокко та Лібії, зірвали дипломатичні зв'язки з Німеччиною після того, як Німеччина нав'язала дипломатичні зв'язки з Ізраїлем. Одначе скоро відтак Йорданія, а за нею Ємен, Альжир та Ливан відновили дипломатичні зв'язки з Німеччиною, де вони купують багато машин та різних промислових виробів. В міжчасі Єгипет, хоч не вдержував дипломатичних зв'язків з Німеччиною, купував у Німеччині чимало технічних виробів, а німецькі фірми виконували різні роботи в Єгипті. Тепер Єгипет унормував свої відносини з Німеччиною в дипломатичній ділянці. Лише Сирія, Ірак і Саудська Арабія не мають дипломатичних зв'язків з Німеччиною.

Брежнєв буде в ЗДА в 1973 р.

В часі свого побуту в Москві президент Р. Ніксон запросив секретаря комуністичної партії СССР Л. Брежнєва, голову верховного совєта СССР М. Підгорного та прем'єра А. Косиґіна з відвідинами до ЗДА. Покищо лише Брежнєв заповів, що вибирається в відвідини до ЗДА в травні 1973 р.

* **Совєтський уряд** проголосив плян очищування довкілля, який охоплює м.ін. теж Дніпро та деякі промислові округи. Очищування має бути переведене теж на ріці Волзі, сибірських ріках та Байкальському озері.

Дадуть допомогу жертвам повені

Прем'єр П. Трюдо повідомив прем'єра Британської Колюмбії А. Беннета, що федеральний уряд прийде з допомогою жертвам повені в Британській Колюмбії, скоро лиш дістане від провінційного уряду звіт про розмір шкід. Також албертський уряд заповів, що прийде з допомогою жертвам повені в місті Ґренд Прері та околиці.

ФАРМЕРСЬКА ДЕМОНСТРАЦІЯ В ОТТАВІ

Онтарійські фармери влаштували минулого тижня оригінальну демонстрацію перед будинком федерального парляменту в Оттаві. Вони роздавали даром яйця, сир та полунниці, протестуючи в той спосіб проти низьких цін, що їх вони дістають за свої продукти, хоч подрібні покупці платять за них щораз то вищі ціни. Зокрема протестували фармери проти використовування їх фабрикою сирів „Крафт", яка платить їм дуже низькі ціни за молочні продукти.

МІНІСТРИ ДЕРЖАВ НАТО РАДЯТЬ

У Бонні, Західна Німеччина, відбулася конференція міністрів закордонних справ 15-и держав Европейського оборонного союзу НАТО. На конференції американський державний секретар В. Роджерс поінформував міністрів про вислід розмов президента ЗДА Р. Ніксона в Москві. Міністри погодилися м.ін. відбути спільну конференцію із ЗДА та Канадою в справі зменшення числа вояків НАТО.

НЕ ВПУСТИЛИ КОРЕСПОНДЕНТА „СВОБОДИ"

Український американський щоденник „Свобода" звернувся до канцелярії президента Р. Ніксона з проханням, щоб разом з американськими журналістами, які супроводили Ніксона до Москви, поїхав теж кореспондент „Свободи". Президент погодився, але СССР не погодився на приїзд українського кореспондента.

СССР відмовив візи теж кореспондентові польського американського щоденника.

ПОЛЬОВІ КОНИКИ В АЛБЕРТІ

Польові коники вже знищили понад 6,000 акрів паші в околиці Вінґайт, Алберта. Якщо дощі не знищать коників, вони будуть нищити засіви в сусідстві.

ПОМЕР ВИЗНАЧНИЙ ЛІКАР

24 травня ц.р., на 84-ому році життя, у Львові помер д-р Максим Музика, видатний український лікар-науковець та громадський діяч.

В 1921-25 р. д-р Музика викладав у тайному українському університеті бактеріологію. Він був теж директором бактеріологічно-хімічного інституту при НТШ у Львові. Кількакратно він був головою Українського Лікарського Т-ва, а від 1922 р. до війни членом редакційної колеґії „Лікарського Вісника".

* **СССР будує газопровід** із Сибіру до Східної Німеччини. Робітники вже закладають газопровід на території Німеччини й в квітні 1973 р. Німеччина повинна дістати сибірський природний газ із віддалі понад 3,500 миль.

Іміграційний уряд іде на уступки

КАНАДА ДІСТАНЕ БАГАТО НОВИХ ІМІГРАНТІВ

У Канаді живе тепер понад 23,000 осіб, що прибули до Канади на відвідини й хочуть залишитися жити в Канаді на постійне. Всі вони подали внески на одержання дозволу на постійний побут й іміґраційні уряди в Канаді ці внески розглядають. Передумовною одержання дозволу на постійний побут у Канаді є запевнення праці та житла, знання англійської мови і тд. Всі ці вимоги уряд сформулював у т.зв. 100 точках, що їх вимоги мають виповнити будучі канадці.

Коли комусь недостає поважна кількість точок, прим., хтось не знає англійської мови, чи не має запевненої постійної праці, або не має мешкання, тоді йому зменшують відповідно число точок й у висліді відмовляють права на постійний побут у Канаді. Звичайно, такі кандидати на канадців роблять відклик до іміґраційного апеляційного суду, де справа тягнеться дуже довго, бо суд завалений відкликами. У висліді чимало відвідувачів сидить у Канаді по три роки або й довше й ждуть на вислід їх відклику.

В деяких випадках апеляційний суд відхиляє прохання відвідувача, й він тоді мусить залишити Канаду, або його депортують насильно з Канади до його країни.

Таке трапилося недавно із молодою польською відвідувачкою 32-річною А. Берцьох, яка прибула на відвідини до Канади з двоїма малими дітьми й хотіла тут залишитися на постійне. Іміґраційний уряд та апеляційний суд відхилили їх прохання про постійний побут у Канаді й її мали депортувати до Польщі. Наперекоди депортуванню Берцьох зажила отруту й померла. Її похоронили похороном бідних у Торонті, але її справа наробила багато шуму в Канаді.

Торонтський посол польського роду Гайдаш видвигнув цю справу в федеральному парляменті, а відтак довщу промову про іміґраційну політику канадського уряду виголосив едмонтонський посол С. Папрацький. Він сказав, що міністерство іміґрації та його бюра працюють несправно. Багато відвідувачів, що хочуть залишитися на постійне в Канаді, хоч мають забезпечену працю й відповідають вимогам іміґраційного закону, не дістають дозволу, а зате інші, які повтікали з ЗДА від військової служби, чи навіть повинили злочини, користають з допомоги суспільної опіки, ба навіть порушують канадські закони й дістають дозвіл на постійний побут у Канаді.

Справу неполаднаних іміґраційних внесків підхопила й уся канадська преса, яка також накинулася на міністерство іміґрації за нелюдське трактування, що добрі, чесні, працьовиті й можуть бути добрими канадськими громадянами, а не можуть дістати дозволу на постійний побут.

У висліді тих протестів міністер іміґрації Бр. Мекасей заповів у парляменті, що уряд буде розглядати прохання відвідувачів, що живуть у Канаді, з „замкненими очима", щоб якнайбільше число відвідувачів „що бажають залишитися в Канаді, могло дістати дозвіл на постійний побут.

Міністер зарядив суворе слідство в справі польської відвідувачки А. Берцьох й заповів, що винні в цій справі урядники будуть потягнені до відвічальности й певно деякі з них будуть звільнені з праці.

Міністерство іміґрації і приготовляє тепер проєкт зміни іміґраційного закону, щоб влегшити умовини при їзду до Канади тим особам, які хочуть в Канаді замешкати постійно. Зате уряд рішуче не буде розглядати внесків про дозвіл на постійний побут в Канаді від осіб, які прибувають сюди на відвідини й відтак хочуть залишитися на постійне. На будуче кожний, хто хоче іміґрувати до Канади, мусить вносити прохання до канадського іміґраційного бюра в його країні, яка пересилатиме прохання до остаточного затвердження міністерству іміґрації в Оттаві.

Ніксона вітали овацiйно в Варшаві

Після побуту в СССР та Персії, американський президент Р. Ніксон відвідав теж столицю Польщі Варшаву. Кількадесять тисяч поляків ждали годинами на прибуття Ніксона біля могили невідомого вояка й, як він прибув, його оваційно вітали. Польські газети подали лише дуже скупі вістки про побут Ніксона у Варшаві. Ніксон відбув розмови з польським урядом в справі збільшення торговельного обміну між ЗДА та Польщею.

* **До кінця травня ц.р.** північно-в'єтнамські вояки стратили в боях 400 танків, що їх їм доставили СССР.

Чікаґо верховному архиєпископові

Збірка Чікаґської спархії на „дар любови" для верховного архиєпископа з нагоди 80-річчя його народження дала 28,000 дол. З того 17,108,00 дол. склали вірні семи парафій Чікаґо.

Коротки вістки

* **Калґарське міжнародне** летовище буде розбудоване коштом 1.5 мільйона долярів так, щоб могло послужити збільшеному рухові подорожніх на найближчих 20 років.

* **Канада дала Індії** позичку в сумі 50 мільйонів долярів на закупно різних промислових товарів та штучних навозів у Канаді.

* **Цього року в Канаді** майже чотири мільйони осіб купили дозволи на ловлю риб. То більше, як два рази стільки, ніж перед десяти роками.

* **Канадська рада** для безпеки автомобільної їзди проголосила, що, наслідком надбалого догляду автомобілів, у минулому році було бл. 50,000 нещасливих автомобільних випадків.

* **У Канаді є 116 щоденних** газет, з того 13 виходять французькою мовою. Тижневих газет у Канаді є 877, з того 128 франкомовних, а 54 є двомовні. Неанґломовних і не-франкомовних газет є в Канаді 124. Фармерських газет є 63.

* **У Торонті живе 350,000** італійців, 100,000 німців, 72,000 українців та 68,000 французів, кромі інших національних груп. Перед 10 роками в Торонті голошено проповіді по церквах в 21 різних мовах.

* **52-річний совєтський** урядник Н. Сєкісов з міста Свердловська на Уралі влаштовував гучні бенкети з музикою в балевих залях за дер жавні гроші, а контролерів, які переводили провірку підприємства, підкуплював. Тепер його засуджено на кару смерти через розстріл.

* **У В'єтнамі згинув** у катастрофі літака-гелікоптера 47-річний американський адмірал Р. Робінсон, що командував 25 американськими суднами, які обстрілюють узбережжя Північного В'єтнаму. То був перший американський адмірал, що згинув у В'єтнамі.

* **У Південній Америці** вибухла знова зараза конейсплячка, наслідком якої згинуло тисячі коней у Південній Америці та прибл. 2,000 в Тексас. Тепер в Еквадорі згинуло вже понад 200 коней. Захворіли спячкою теж деякі люде.

* **Кубинський прем'єр** Фідель Кастро, який тепер відвідує комуністичні країни Европи, вже не критикує СССР за те, що він має приязні зносини із державами Південної Америки, які не визнають кубинського революціонера, бо навіть сказав, що він готов погодитися з ЗДА, якщо президент Р. Ніксон зробить йому „прийнятні пропозиції".

* **Совєтська політична** поліція арештувала визначного совєтського противника режиму П. Якіра, сина кол. совєтського генерала Якіра, що його розстріляно за часів Сталіна. Хрущов реабілітував ген. Якіра. Син Якіра бореться увесь час за свободу думки для мешканців СССР.

* **У південно-американській** державі Чіле велика снїжнодощева буря знищила багато домів, що в їх руїнах знайшло смерть сім осіб. Тисячі осіб залишилися без даху над головою.

* **Пілоти майже** всіх пасажирських літаків у вільному світі страйкували в понеділок, 19 червня на знак протесту проти захоплювання літаків воздушними піратами. Об'єднання пілотів прохало теж ОН поробити заходи, щоб члени ОН не давали пристановища повітряним піратам.

* **Кол. єгипетського** заступника президента А. Сабрі засуджено на досмертну тюрму за участь у заговорі на скинення з уряду теперішнього єгипетського президента А. Садата, а тепер ще покарано додатково конфіскатою його майна, вартости 230,000 дол.

* **Комуністичний** президент південно-американської держави Чіле С. Альєнде заповів, що держава перебере від власників усі більші рільничі фарми. Частину фармів уже знаціоналізовано давніше.

* **Ізраїль дістане з ЗДА** 50-100 нових бойових літаків „Скайгавк", які будуть значно модерніші від давніших літаків того типу, краще узброєні й зможуть вповні дорівняти совєтським бойовим літакам МІГ-23.

* **Перед війною в 1967 р.** в Ізраїлі жило 56,000 християн, що належали до 24 різних віровизнань. На теренах, що їх Ізраїль зайняв у війні 1967 р., живе ще дальших 43,500 християн, так що тепер в Ізраїлі живе бл. 100,000 християн.

* **Від 1957 р. досі в Італії** вкрадено з церков та різних мистецьких ґалерей понад 22,000 мистецьких творів. Тепер вартісніші твори мистецтва захоронюють спеціяльними електронічними апаратами.

* **Місто Тернопіль** має тепер 100,000 мешканців. Стотисячний мешканець Тернополя народився недавно.

* **СССР вистрілив** у міжпляметні простори чергових сателітів „Космос492, 493, 494 та 495" з різними апаратами, яких завданням буде досліджувати міжпляметні простори. Сателіти подають свої спостереження за допомогою радія на Землю.

У ВІННІПЕҐУ НА ЛЕТОВИЩІ МАЛЕНЬКІ ДІТИ ВІТАЮТЬ ІСПОВІДНИКА ВІРИ Владику Василя Величковського та передають йому квіти. За ним о. митрат Василь Кушнір та о. канцлер шамб. Дмитро Шевчук. Courtesy: Winnipeg Free Press

ШОСТА НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ЗШЕСТЯ

9 липня

ЛИСТ ДО РИМЛЯН: зач. 110

Брати, маючи дари по даній нам ласці різні, чи то пророцтво, по мірі віри, чи служіння, то в служінні, чи хто навчає, в навчанні, чи хто напоминає, в напоминанні, хто роздає, в простоті, хто старшує, в старанності, хто милосердиться, в радості.

Любов нехай буде нелицемірна. Ненавидьте зла, горніться до доброго, любіть один одного братньою любов'ю, випереджайте один одного пошаною.

У ревності не будьте лініві, духом горіть. Господу служіть, радійте надією, в горі будьте терпеливі, в потребах святих співдійте, зберігайте гостинність.

Благословіть тих, що вас переслідують, благословіть, а не кляніть.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 29

У той час, Ісус увійшовши в човен, переплив і прибув у свій город. І ось принесли до нього розслабленого, що лежав на постелі.

А Ісус, як побачив їх віру, промовив до розслабленого: „Бодрися, сину. Прощаються тобі твої гріхи".

Тоді деякі книжники сказали про себе: «Він хулить». А Ісус пізнав їх гадки і сказав: „Чого ви лукаве думаєте в серцях ваших? Бо що легше, сказати: прощаються тобі гріхи, — чи сказати: встань і ходи? Та щоб ви знали, що Син чоловічий має на землі власть прощати гріхи", — тоді каже до розслабленого: „Встань, візьми свою постіль і йди до свого дому".

І той устав і пішов до свого дому. А народ,побачивши, здивувався і славив Бога, що таку силу дав людям.

ПОХОРОН ЗАСЛУЖЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО СВЯЩЕНИКА

БЛ. П. О. ЙОСАФАТА ЖАНА ЧСВВ

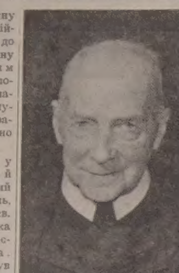

бл. п. о. Йосафат Жан ЧСВВ

Коли привезено домовину з тлінними останками покійного о. Й. Жана з Ґрімсбі до Мондеру, накрито домовину українським національним прапором, а на багряній подушечці прикріплено відзначення, що їх покійний заслужив собі за працю для України і ту подушечку покладено на домовину.

13-го червня вечером у церкві св. Апостолів Петра й Павла відправлено чернечий парастас, а на другий день, 14-го червня заупокійну св. Літургію відслужив Владика Ніл в асисті чернечого й єпархіяльного духовенства. Одним із співслужачих був протоігумен канадської провінції отців василіян о. В. Підскальний.

Пошанувати покійного і помолитися за спокій душі бл. п. о. Й. Жана прийшли пластуни з Едмонтону. Команда пласту була і вечером на парастасі і на св. Службі Божій. Вони відпровадили свого пластуна сеніора на вічний спочинок.

По скінчених відправах в церкві всі пішли походом на цвинтар: пан Ю. Місцій ніс медалі покійного на подушечці, зараз за ним йшла команда Пласту опісля ченці і єпархіяльні священики. Домовина була покрита ввесь час національним прапором.

На цвинтарі Владика Ніл зі священиками відправили панахиду і запечатали гріб.

І так, по трудах для Церкви і українського народу спочив у могилі бл. п. о. Й. Жан. Спочив навіки один з визначних священиків, один з великих синів України.

Хай вічна слава і вічна пам'ять буде зразковому священикові-ченцеві Чина отців василіян, незабутньому і вельми заслуженому синові України і людині, якої життєвим моттом було „Моє служіння Україні".

Впр. о. Йосафат Жан, ЧСВВ

Народився 19 березня 1885 р. в Ст. Фабієн де Рімускі, Квебек, у французькій родині Едварда Жана (фармера) та Ельвіни Буляніжер (вчительки). При хрещенні дістав імена: Франц Йосиф Вікторіян.

Після закінчення 10-ої кляси вступив до Семінарії в Рімускі в 1901 р. В 1905 р. одержав Б.Л., у 1907 р. Б.С. і Б.А. (Бакалавреат Леттерс, Саєнс і Арт). Богословську освіту закінчив у Великій Семінарії в Монреалі в 1910 р. і того ж року, 14 серпня одержав св. Тайну Священства. Українську мову й обряд вивчив у Галичині у василіянських монастирях, куди поїхав після одержання дозволу від св. Папи Пія Х змінити латинський на український обряд, що сталося 6 9. 1911 р.

До Канади повернувся знову в 1912 р. і був директором Місіонарської школи в Сифтоні, Манітоба. В 1913 р. вступив до новіціяту ОО. Василіян у Крехові ,де після чернечого постриження прийняв ім'я Йосафат. Вже як василіянин працював сотрудником у Жовкві, опісля директором Місійного інституту в Бучачі.

30 5. 1919 на прохання президента д-ра Євгена Петрушевича і секретаря закордонних справ д-ра Степана Витвицького та за згодою бл. п. о. протоігумена А. Калиша ЧСВВ вступив до активної служби в Уряді ЗУНР у Галичині, а згодом і в Східній Україні. У вересні 1919 р. виїжджає з дипломатичною місією до Варшави, де перебув до 15 8. 1920 р. Опісля приходять дипломатичні поїздки до Відня та Риги куди їздив із д-ром Костем Левицьким, послом Ернестом Брайтером, д-ром Йосифом Назаруком і д-ром Лукою Мишугою. В рр. 1920-1923 був уповажненим репрезентантом ЗУНР до Ліґи націй та европейських держав.

На доручення Митр. Андрія Шептицького їздив до Боснії, щоб боронити українське населення перед переслідуванням югославянського уряду, опісля до Канади разом із д-ром Вол. Бачинським, щоб одержати дозвіл на приїзд українських емігрантів до Канади та оснувати студитський монастир.

24 травня 1931 р. вдруге вступає до оо. василіян у Мондері. Чернечі обіти складає 14 9. 1932 р., торжественну монашу професію в 1935 р. в Монреалі. Від 1940-42 р. був ігуменом у Монреалі, від 1942-45 парохом Оттави.

При кінці 1945 р. з доручення церковної влади виїжджає до Европи, щоб рятувати українських скитальців від депортації на „родіну". Був делегований на 2-ге і 3-є засідання Об'єднаних націй у Лондоні (січень 1946) і в Парижі (жовтень 1946). Від лютого 1947 р. іменований деканом українсько-католицького духовенства на цілу Велику Британію з осідком у Лондоні.

По повороті з Европи душпастирює в Монреалі, опісля в мондерській окрузі. Від 4 вересня 1950 р. до 4 квітня 1953 р. працює сотрудником у катедрі св. Йосафата в Едмонтоні та вікарієм монастиря, відтак вікарієм мондерського монастиря.

Вчасі побуту в манастирі оо. василіян вчив французької мови на схолястикаті.

О. Жанові треба завдячувати оснування музею-архіву в Мондері, якого почесним директором він був до смерти.

Останні роки свого життя покійний о. Жан провів у василіянському манастирі в Ґрімсбі, Онтаріо, де й закінчив своє життя.

Отці редемптористи Канади мають нового протоігумена

14 червня о. Михайла Гринчишина введено в уряд протоігумена української йорктонської провінції.

Преподобний отець протоігумен є уродженцем Канади. Походить з Бюкенану, Саск. Народився 18 лютого 1929 р.

Батько отця протоігумена помер, а мати проживає в Бюкенані. О. М. Гринчишин є першим священиком, що вийшов із малої семінарії в Роблині, яку ведуть отці редемптористи.

Чернечі обіти зложив 28 липня 1946 р.

Після свячення 25 травня 1952 р. вислано молодого священика до Риму для поглиблення богословських студій. О. Михайло вивчав там канонічне право й східну літургію.

В час вільний від університетських викладів пильний о. Гринчишин відвідував українські поселення в Европі і проповідав нашим людям Боже слово.

Від року 1955 перебирає провід над нашими студентами в Інституті ім. А. Шептицького в Саскатуні і ті обов'язки виконує два роки.

Новий отець протоігумен був постулятором беатифікаційного процесу Божого слуги Андрія. У висліді його праці появилися два томи різних писань Божого Слуги Андрія.

В роках 1957-1960 був професором морального богослов'я та ігуменом Великої семінарії в Медовлейк, Онтаріо.

З переходом о. Володимира Маланчука на епископа для Українців у Франції став о. Михайло редактором „Логосу" як теж головою Богословського товариства в Канаді.

В роках 1962-63 був членом комісії, як представник всіх провінцій отців редемптористів на північно-американському континенті. Ця комісія опрацьовувала нові правила для Чину оо. Редемптористів.

Був провідником Лицарів Колюмба, духовником „Обнови", членом консисторії митр. Амбросія Сенишина і виконував багато інших зайнять.

ПРОПОВІДЬ НА ЮВІЛЕЙНІМ СВЯТІ

70-річчя життя о. Йосафата Жана, ЧСВВ

Замість ширшої згадки про діяльність бл. п. о. Йосафата Жана ЧСВВ, друкуємо вийнятки із слова митрата Василя Лаби, що його він виголосив з нагоди 70-річчя уродин покійного. Слово друкуємо з деякими, несуттєвими, змінами. **Ред.**

* * *

Багато разів відзначували ми різні річниці поселення українців в Канаді і на багатьох місцях віддали належну честь ще живим піонерам та помянули тих, яких свято заставало вже на кладовищах. І живі й покійні піонери заслугували того нашого вшанування. Сюди, до далекої Канади, загнав їх голод, коли не звичайний, з переднівків знаний голод, то голод землі, якої їм не вистачало в рідному краю на прожиток їхніх родин. Тут, у просторій і мало заселеній Канаді, вони ту землю діставали, діставали її подостатком, але до достатку вони мусіли доходити щойно ціною тяжкого тілесного труду і душевного терпіння: Боротьба з простором, з природою, незнання мови, туга, якої нелегко позбутися за рідним краєм, а при тому всьому брак тої душевної розради, яку в неділю і в свято, по гірко перебутих буднях, дає людині церковна богослужба і в рідній мові почуте Боже слово.

Наші співжителі гляділи з подивом і признанням на завзятого українського поселенця, а співжителі-католики зі спочуванням, що він, жадний релігійної розради, а її не має, та з тривогою, що він загрожений попастися під таку релігійну опіку, яка для нього гірша, чим зовсім ніяка. Співжителі говорили про українського поселенця, католицькі духовні круги зачали думати про нього, орієнтуватися хто він, релігійно і народно, шукати способу ,якби йому завбезпечити духовну опіку та захоронити його перед небажаною опікою іновірців, що кинулися на ньому жирувати.

У ті піонерські часи, завертаються наші думки до Йоса-

(закінчення на стор. 3.)

Звідки походять три мудреці

Християнське передання має чимало леґенд та переказів про те, з якої країни прибули три мудреці, які принесли дари малому Дитяткові-Ісусові. Один переказ подає, що вони походили з Індії. Індійський історик Т. Каттараґкумзі твердить, що мудреці походили з Індії з провінції Кераля. Своє твердження він основує на традиції християн тої провінції. Інших доказів, окрім традиції, на своє твердження індійський історик не має.

З Пряшева

Завершенням великопосного говіння була торжественна св. Літургія, яку на перший день Великодня відслужив у пряшівській греко-католицькій катедрі Преосвященний Владика Василь Гопко разом з о. Іваном Гіркою, що є ординар'єм єпархії.

В час св. Літургії проповідав о. Іван Гірка, а при кінці — Владика Василь.

* * *

У неділю, 25-го червня відбулося свячення тих, що покінчили з успіхом цьогорічні студії Кирилометодіївського факультету в Братиславі і Літомерицях.

Свячення відбулися в пряшівській греко-католицькій катедрі. Святив Владика Василь Гопко.

* * *

Цього року минає 25 літ з дня, коли Владика Василь Гопко став єпископом. Редакція „Благовістника", греко-католицького єпархіяльного часопису, зложила своєму Владиці щирі побажання.

Бл. п. о. Й. Жан був нагороджений хрестом Симона Петлюри

На похороні покійного о. Й. Жана була делегація Пласту з Едмонтону в складі: пл. сен-рів П. Саварин, станичного, О. Саварин, С. Климкович, О. Манастирської, Н. Цинцар і О. Родинюк.

П. Саварин на поминальному обіді згадав покійного, між ін. він сказав:

„Мільйони синів мала і має Україна, але таких, як покійний о. Й. Жан — ніколи не було багато. Служив він своїй прибраній батьківщині — Україні вірніше і краще, як безліч рідних синів.

Три символи, три ідеї, присвічували йому в житті, символи величні, непроминаючі: хрест, тризуб і лілея.

Першому служив покійний як священик, вірно, довго і з посвятою. Понад пів сторіччя священичої служби, для ближніх своїх, річ небуденна.

Другий символ — це тризуб, символ його прибраної матері — України. Йому служив о. Жан неменше як і першому: як громадянин-патріот, як дипломат, як організатор українського культурно-освітнього життя.

Вистарчить тільки згадати, що бл. п. о. Й. Жан був нагороджений хрестом Симона Петлюри і хрестом ЗУНР, щоб зрозуміти, що відійшла від нас небуденна людина.

А коли ще подумати про музейні речі, які він зібрав і залишив для нас, а які мають неоцінену вартість, то треба сказати, що це була людина, якої заслуги важко оцінити.

А третій символ — це пластова лілея. І тут дивний збіг обставин: лілея, символ Франції, а сплетена з тризубом це символ українського Пласту. Пл. сен. о. Жан вірив у молодь, любив її безмежно і служив її в рядах Пласту.

Едмонтонська станиця, а зокрема осередок сеньйорів, горді з того, що її колишнім членом був св. п. пл. сен. о. Йосафат Жан і сьогодні з жалем прощає його словами пластової молитви надобраніч: „тихо спіть, без тривог, з нами Бог, з нами Бог..."

Прощай, о сеньйоре, хай албертська земля, на українському цвинтарі в Мондері, близько твого музею, буде тобі легкою.

Україна й Пласт ніколи не забудуть твоєї великої праці для української Церкви, народу і пластової молоді.

Вічна тобі пам'ять."

ВІСТИ З САСКАТУНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

2-го липня: Архиєрейська Служба Божа і канонічна візитація з нагоди празника і відпусту в Йорктоні, год. 10:00 рано.

9-го липня: Архиєрейська візитація у Сван Плейн в год. 10:00 рано. Архиєрейський молебень год. 5:00 пополудні Ґлен Елдер.

12-го липня: Празник Петра і Павла — Канора, Саск. Під час архиєрейської св. Літургії уділення Чину діякона для піддиякона Степана Курівчака з Саскатуну.

16-го липня: Архиєрейська Служба Божа і канонічна візитація в Мелвил, год. 10:00 рано.

17-го липня: Преосв. Кир Андрей візьме участь у консекрації єпископа Рой у Ст. Боніфас, Ман.

23-го липня: Архиєрейська Служба Божа і візитація у церкві в Келеґир, год. 10:00 рано.

30-го липня: Архиєрейська Служба Божа і візитація у Волверін, год. 10:00 рано.

МОЛИТВА БОЖОГО СЛУГИ АНДРІЯ ЗА БОЖУ МУДРІСТЬ

МУДРІСТЬ МУЖЕСТВА Й СИЛИ

о. Микола ДЯДЬО

Кожній людині Господь дав розумові здібності. Ми маємо спроможність набувати знання, маємо дар думати, робити висновки з набутих відомостей.

У додатку до наших природніх дарувань, дав нам Господь у св. Тайні хрищення ще й надприродну чесноту розсудливости.

Ця чеснота дає нам можність правильного суду, якщо ми маємо всі потрібні дані.

Наші здібності і розсудливість не є чимось теоретичним. Ми не пустинники, не затворники; ми живемо в родинах, парафіях, організаціях, у суспільстві, в державі.

Крім власної можности, набувати знання з обсервації, ми покладаємося в багатьох випадках на вістки й інформації, що їх подають нам інші джерела, як книжки, часописи, магазини, радіо, телебачення, реферати, дискусії і сотні інших.

Всі ті елементи інформації лишають на нас свій знак, свій слід. Вони на нас натискають, хоч ми цього не завважуємо. Той соціяльний натиск такий, як повітря, що ним дихаємо. Хоч не звертаємо на це уваги, він стало на нас діє. Буває такий сильний, що впливає на наші думки, а за ним і на наше поступовання.

Ми не любимо жити відокремлено; ми стараємося не бути іншими від людей, від наших сусідів, співпарафіян, співгромадян чи земляків. Ми волимо уподібнюватися до загальної опінії, до звичаїв групи, якої ми є частиною. Нам дуже залежить на пошані і схваленні тих, що є нашими однодумцями.

Це видно дуже виразно на молоді. Їх дозрівання є дуже нестале і тому вони шукають опертя в тому, що шукають собі таких ,як вони, бо тоді чуються безпечними. Вони держаться своїх примх і химер, що їх мають їх друзі-підлітки.

У старшому віці ми вже певніше дивимося на світ, думаємо більше самостійно й розбираємо в душі, що нам варто прийняти від інших, а чого не варто. Але ми не можемо цілковито втекти від впливів нашого окруження.

Ми мусимо безупину бути на сторожі нашої незалежности і бути мужними й сильними не піддатися впливам оточення без належної застанови.

ТИСК, ЩО ЙДЕ З ОТОЧЕННЯ

Є три зовнішні, дуже сильні й могутні натиски, що ми виставлені на їхнє діяння.

Перший з них — це груповий тиск. Нам залежить на тому, щоб нас приняли між себе і до себе люди, на яких призні нам залежить. А наслідок такий, що ми радо приймаємо їхні думки, їхній світогляд за свій власний. У такому випадку ми з легким серцем не добачаємо нічого злого в їхніх думках, бо нам більше залежить на призні, ніж на моральності їх світогляду.

У таких випадках нам треба мужности й сили, щоб холодно зважити, чи це корисне для нашого морального світогляду приймати їхній лише заради переминаючої призні.

Другим дуже сильним зовнішнім натиском на нас є масова інформація. Той тиск приходить до нас і на нас з друкованого слова, з усного (радіо), з огляддання телевізії, з оголошень, з театру, кін і тисячів інших засобів.

На нас тиснуть і, непомітно, нас зміняють дописувачі, яких ми поважаємо, письменники, яких ми любимо, газетні коментатори, видавці, що у вступних статтях піддають нам свою опінію, артисти на кінових екранах, яких ми любимо, і сотні, чи й тисячі інших речей, що день-у-день вдаряють у наші очі, вуха чи розум.

Лише подумаймо, як легко обдурюють людей телевізійні чи радієві оголошення, передовсім ті перші. Вони вміють нас переконати, що є найліпше на наше волосся, на нашу шкіру, чим прати, що їсти і сотки інших річей. Ми піддаємося впливові газетних оголошень, а навіть звичайний афіш при дорогах чи крамницях.

Зразу, правда, ми ставимося з резервою, але з часом приймаємо все або хоч частину за правду. І знов, треба нам мудрости мужества і часто великої сили, щоб опертися тискові і мати свою власну думку, власний погляд на світ, на життя, на всі справи.

Третя форма соціяльного натиску — то престижевий натиск. Ми дуже прислухуємося до того, що говорять визначні люди, як папа, король єпископ, президент, прем'єр та інші, що стоять високо на суспільній чи церковній драбині.

Буває, що вони говорять про речі, на яких мало або цілком не розуміються; але тому, що вони нам імпонують, ми схиляємося до їх думки. Це щось значить, коли говорить славний автор, чи знаний учений чи визначний державний муж. Рідко хто (хіба політичні партійні противники) відважується ставити в сумнів вислови знатних людей. А мусимо признати, що й найбільші й найвище поставлені не є досконалими, всезнайками, бо є лише обмеженими людьми.

Якщо знавець говорить про річ, якій він посвятив своє життя, то ми повинні з пошаною ставитися до його поглядів. Але ми не можемо дозволити, щоб і найвидатніший з людей думав за нас. Це наш привілей, наше право і наш обов'язок.

Хоч з усіх боків іде на нас тиск, ми маємо самі робити наші рішення. А щоб вони були нашими, нам треба мужества й сили, щоб не підпасти по-рабськи підо вплив чи то групового натиску, чи масової інформації чи натиску престіжевого.

Вже понад 50 років комуністи стараються всіма можливими натисками виполокати мозки своїх громадян, але їм не вдалося, не вдається і не вдасться, хіба у слабодухів, бо Господь людям дає мудрість мужества й силу спротиву, якщо не зовні, то в душі.

Ми не можемо й не сміємо бути циніками. Ми не можемо ставити в сумнів всього, що нам оточення підсуває до очей, до вух. Але ми таки мусимо бути дуже обережні, бо „світ не батько, а зовнішні впливи — не матір". На жаль, нині в більшості панує зло і кричить, що воно є добро.

Спеціяльно останні десятиріччя є моральним багном, з молоддю включно, яке хоче поглотити в себе всіх, що ще стоять на сухій, твердій землі моральних вартостей.

НАШІ ВЛАСНІ БУРІ

Нам треба мужества й сили в наших особистих терпіннях, хрестах. Треба нам мужества в наших тілесних терпіннях, в родинних нещастях, в неповодженні в праці, в підприємствах, мужества в випадках втрати дорогих нам осіб, з родини, приятелів; треба нам мудрости й сили глянути правді в очі і з зусиллям і спокоєм протиставитися життєвій бурі.

„Ти досить відважний, каже Тома Кемпенський (3, 57), — поки тебе не стріне яка прикрість. Навіть даєш добрі ради і вмієш других словами підбадьорити; але нехай у твої двері загляне несподівано скорбота, стаєш безрадний і безсилий".

Маємо не раз душевні бурі, що мають силу повалити й сильну людину. Такими бувають сильні спокуси, сумніви, розчарування.

„Не раз воно буде дрібниця, а пригнітає і засмучує. Я постановляю собі мужньо діяти, але хай прийде блага спокуса, вже мені велика біда" (Наслідування Христа" 3, 20).

Молився Божий слуга Андрій: «Дай мені мудрість мужества й сили», а Тома Кемпенський просить: „Кріпи мене небесною силою, щоб та стародавня людина, те нужденне тіло, яке ще не підлягає духові як слід, не сміло верховодити; Ох, яке ж воно, це життя, коли в ньому не брак ані журб ані недостатків, коли всюди повно сітей і ворогів. Бо нехай одна журба або спокуса минеться, друга наступає; але навіть, поки ще триває перше змагання ,вже багато інших находять на чоловіка і то цілком несподівано". Тому, «ще й цей раз, Господи, дай терпеливости; поможи мені, Боже мій, а я не буду боятися, хоч тяжке горе зляже на мене» („Наслідування Христа" 3, 29).

Треба нам мужества і то сильного, щоб життєві бурі нас не повалили. Тому разом з Божим слугою Андрієм молімся: Дай мені мудрість мужества й сили, нехай мене не звалить ніяка буря.

✝

Ділимося сумною вісткою,
що в четвер, 8 червня ц. р. помер
на 88-му році свого життя

пл. сен. о. Йосафат ЖАН, ЧСВВ,

довголітній член осередку пластунів
сеньйорів в Едмонтоні.

У його незабутню пам'ять складаємо
10 долярів на патріярший фонд.

Пластова Станиця в Едмонтоні

Повідомлення про Богослуження, імпрези, чайні прийняття до поміщення в „Українських Вістях" приймаємо лише до понеділка полудня перед появою „Українських Вістей."

Святочно відкрито будинок суду в Едмонтоні

У понеділок, 26-го червня відбулося святочне відкриття судового будинку в Едмонтоні.

О. М. Сопуляк репрезентував наш тижневик „УВісті".

Програму почала військова орхестра гимном „О Канадо" Молитву провів В. Г. Бурч, англіканський єпископ Едмонтону. Слідували вступні завваги головного судді провінції Алберти п. С. Бруса Смита, а після нього промовляв прем'єр Алберти П. Логід. Була ще промова міністра публичних робіт п. Він стона О. Бакуса і п. Мерва Ліча, міністра справедливости.

Голова найвищого суду передав золотий ключ, п. прем'єрові після чого прем'єр проголосив будинок суду відкритим.

Судовий будинок, що коштував понад десять мільйонів доларів будовано протягом шости років .

Заки розпочато будувати, пляновики їздили дослівно по цілому світі, щоб оглянути в різних державах найкращі судові будинки та використати відтак їхні досягнення в нас.

Врешті принято проєкт архітектів Б. Спотовські лдт. і передано будову фірмі Кана Констракшен.

27 підконтракторів дістало доручення виконати роботу по своїх кваліфікаціях.

Праця почалася у вересні 1969 р. а будинок був готовий в червні 1972.

Загальна площа судового будинку є 327.985 фітів. В будинку працює приблизно 250 людей. В будинку є телебачення короткої віддалі для безпеки й інформації. 219 телефонів обслуговують різні відділи. Є вісім елевейторів: чотири для публіки, 2 для арештантів і два для суддів.

В будинку знаходиться велика правнича бібліотека, приміщення для адвокатів мужчин і окремо для адвокатів жінок.

Судовий будинок має спеціяльно чутливу акустику.

70-річчя життя о. Йосафата Жана, ЧСВВ

(закінчення з стор. 2.)

фата Жана, ієромонаха ЧСВВ. Тоді то о. Йосафат Жан, ще як молоденький семінарист, латинського обряду, французького походження, в Рімускі, в провінції Квебек, знакомився перший раз з українськими поселенцями в Канаді. Про них він довідувався з усних оповідань, з меморіялів і закликів католицьких Владик і ченців, затріволених небезпеками, у яких находилися наші поселенці — вівці без пастирів, а опісля довідувався про них з первобючих джерел: від трьох українських василіянських студентів, між ними Архиєпископа ВПреосвящ. Кир Василія (Ладики), з якими разом докінчував свої богословські студії в Семінарії в Монреалі, та від бл. п. митрополита Андрея Шептицького, з яким стрінувся в 1910 р. на Міжнароднім Євхаристийнім конгресі в Монреалі.

Нам відомо, як о. Йосафат Жан знакомився з українцями. Як він з українцями звязався, це краще від нас знає Всевишній Господь, який назначує людині її завдання й на те завдання кличе її стежками для нас непрослідимими.

Молоденький священик, в першому розгоні своєї праці, до якої був повністю вишколений і за якого міг находити повне вдоволення, рішається покинути ту працю ,свою рідну сторону, свій обряд і станути на службу другому народові, з яким до сього часу лучила його, тільки спільна приналежність до Католицької Церкви і якась дивна симпатія до того народу, що з ним він звязався, щоби більше ніколи з ним не розв'язуватися.

Коли о. Йосафат Жан рішився посвятити себе на службу українському народові, то він неначе прийняв в рішення Біблійної Рути: „Я тебе не покину; куди ти підеш, туди піду і я; де ти поселишся, там і я поселюся; твій Бог буде моїм Богом і твій нарід буде моїм народом".

З хвилею такого рішення о. Йосафатові Жанові врився рівний життєвий шлях. Перед ним підіймалися гори труднощів, які він взявся поборювати зі залізною завзятістю і послідовністю: Переїхав до Галичини, прийняв наш східний обряд, зачав студіювати українську і старословянську мову, обряд, церковний спів, українську історію й культуру та вживатися у звичаї народу, що мав бути його народом.

Ще в старому краю я мав одного разу в руках книжку о. Йосафата Жана — „Словник старословянської мови", на якій служаться наші богослужби. Подібної книжки я ніколи не мав в руках, хоч в мойому житті неодна книжка пересунулася мені через руки. Не знаю, чи на сторінках тої книжки було більше друку, чи було на них більше власноручного дрібного письма о. Йосафата Жана: дописок при кожньому старословянському слові, яке його значіння в українській і в французькій мовах,, всяких мовних зворотів і уваг, писаних на чистих краях сторінок французькою мовою. Колиб на те, з яким пожертвуванням і замилуванням о. Йосафат Жан ставив себе на службу українській Церкві і українському народові, не було інших доказів, вистачала би та одна книжка. Але тих доказів о. Йосафат Жан на тій його службі дав і зараз дає стільки, що іншу книжку прийшлося би писати, щоби їх у ній записати.

Я тебе не покину; куди ти підеш, туди піду і я . . .

О. Йосафат Жан переверстав усі землі, на яких живуть українці: їхні матерні краї — Галичину і Східну Україну, краї їхнього поселення — Боснію, Англію і Канаду. З українським народом він пройшов цілу його тернисту дорогу: обі світові війни, українську визвольну війну, чотирокутник смерти, скитальщину урядів Української Народної Республіки, останню повосєнну скитальщину, яка ще свіжо нам усім у пам'яті. Канадське громадянство і знання мов, пееředусім рідної французької мови, він використовував, щоби заступатися за українською справою там, де бездержавному українцеві були замкнені вхо ди і уста.

На самому початку першої світової війни прийшлося о. Йосафатові Жанові, як новикові ЧСВВ в Крехові, пережи вати арест і заслання братів новиків та арест і заслання митрополита Андрея російською царською владою, по скінченій першій світовій війні, як капеланові УГА, французькому передкладчикові при Уряді УНР, секретарові Українського Червоного Хреста і членові Дипломатичного корпусу УНР, всю трагедію УНР, передачу Галичини Польщі Радою Амбасадорів, як студитському ченцеві, прогнання Братів Студитів з Боснії.

На тій тернистій дорозі українського народу, вистеленій невдачами, терпіннями і упокореннями, о. Йосафат Жан ніколи не зневірився. У всіх бідах і скорбах, спільних українському народові і його Церкві, о. Йосафат Жан залишився вірним своєму рішенню: „Я тебе не покину; куди ти підеш, туди піду і я"...

КОМЕНТАРІ

ЦЯ ЗАЯВА БУЛА ПЕРЕДБАЧЕНА

Найновіша заява Ярослава Добоша не збентежить кагебістів; вони її передбачали. Студент Добош, який був арештований в Україні, тричі каявся і просив прощення за «антидержавну діяльність». Кагебісти, щоправда, лякали Добоша судом, але ніякого насильства над ним не робили. Тепер він рішуче заперечує своє «каяття», але його голос з Бельгії навряд чи дійде в Україну.

«В Україну я їхав з найкращими намірами, хотів відвідати родину, але не дістав дозволу від «Інтуриста», хотів познайомитися з об'єктивною правдою в Україні, і ця правда виявилася стократно гіршою, ніж я міг її уявити», пише тепер Добош. Правда, справді, вийшла стократно гірша: не забарабанив Добош; зробили кагебісти з Добоша барабан.

Арештований студент Добош, який є бельгійським громадянином, спочатку написав покаянного листа в Москву. Тоді кагебісти дали йому текст заяви і казали виступити на пресовій конференції у Львові. Виступ зфільмовано. Зі Львова повезли Добоша до Києва. Ще одна пресова конференція. Писали про неї всі київські газети. Тоді дозволили Добошеві вертатися до Бельгії.

Турист з Бельгії зустрічався з деякими киянами і львів'янами. Своїм солом'яним патріотизмом завдав їм великої шкоди. Вони не вважали політичним злочином розмову з бельгійським гостем, але кагебісти сказали, що злочин був, а Добош тричі каявся і просив прощення.

Хай Господь має в своїй опіці діячів української культури: хай береже їх від місцевих понурих кагебістів і палких патріотів з-за кордону.

ШЕЛЕСТ, ЩЕРБИЦЬКИЙ І ЛЯШКО

Київським прем'єром став Олександер Ляшко, бо дотеперішнього прем'єра Володимира Щербицького зробили партійним керівником, замість Петра Шелеста. А Шелест? Узяли його з Києва до Москви. Це підвищення, яке насправді було політичним відсуненням, сталося в час Ніксонової гостини в столиці Совєтського Союзу, і деякі визначні політичні коментатори запевняли, нібито Шелест належав до тих членів політбюра, що не бажали Ніксонової візити в цей час. Брежнєв був інакшої думки; тож не вагався зарізати «непохитного» Шелеста на жертовнику совєтсько-американського відпруження.

На цю пору, здається, ніхто вже не пов'язує Шелеста з Ніксоном. Якщо Шелест радив відкласти візиту американського президента, то навряд чи він єдиний висловлював таку думку. Немає ніяких доказів, що Шелест постраждав за свою «протиамериканську непохитність».

Вінніпезька «Фрі пресс» (24 червня) твердить, що зміну на керівних постах у Києві зроблено через фермент в Україні. Кагебісти хочуть більше арештів, а в Шелеста серце м'якше, ніж люди гадають. Два Івани — Іван Драч та Іван Дзюба — вже давно сиділи б, якби не Шелест. Він, запевняє «Фрі пресс», теж урятував Олеся Гончаря, автора «Собору». Тепер, після Шелестового провалу, в Україні буде гірше.

З вигляду Шелест не схожий на людину м'якого серця, а його влада ще менше свідчить про будь-яку м'якість. Арештами й закритими судами Шелест душив в Україні кожне слово протесту. Але останнім часом забагато було в світі галасу про Україну. Ним у Москві, певно, подратовані.

З КАРПАТСЬКОЇ ПОЛОНИНИ ДО ДУНАЙСЬКОГО ГИРЛА

Анна-Галя Горбач

АВТОБУСОВІ ПРИГОДИ

Найкраща нагода для чужого туриста пізнати народне життя в соціялістичній країні — це подорожувати державними автобусами, що тут є всенародним засобом транспорту. Такий автобус поєднує і найвіддаленіші села з якимось обласним чи районовим центром. Тож на дорогах, якими було надто ризиковно їхати власним автом (бо можна ресори поломити), ми користалися цими автобусами чи «оказіями». Така їзда, як ми ствердили, дає змогу для не обияких соціяльних та антропологічних студій. Знаючи про випадок в одній буковинській родині, де молодий чоловік, ревізор автобусового підприємства, дістав кілька років тюрми за те, що брав участь у нелегальних трансакціях з квитками на проїзд, ми особливо уважно приглядалися, як функціонує продаж квитків. Уже в першому автобусі нас спитали, коли ми сказали, куди ми хочемо їхати, чи нам потрібні квитки. Ми здивовано тільки подивилися і сказали, що ми хочемо туди то заїхати, а квитків не збираємо. Тож ми заплатили, але квитки залишилися не відірвані з бльочку. Наступний рейс мав інакшиий вигляд. Ми заплатили за 60 кілометрову трасу, а дістали квитки під кінець їзди на 6 кілометрів, заплатили, очевидно, за 60. Інша річ, що шоферам ,які водять ці автобуси, треба співчувати: машини престарі, опони з'їждженi, що пару кілометрів автобус стає, шофер перетворюється на автомеханіка і мучиться коло мотора чи міняє колесо. Тут, на Заході, жодний шофер не працював би в таких умовах. А його ще й тягнуть до відповідальности, коли він не дотримується приписаного графіка.

Публіка, що подорожувала з нами, — це були переважно робітники, що їхали до копальні, селяни, що вибиралися на якусь сезонову роботу: сокири, коси, тайстри з запасами їжі. Все це так завалює автобус, що й немає де голки впхати. Найкраще при такій нагоді вистудійовувати міни елегантних паничиків чи панюсь, що мусять користати з цього ж засобу транспорту. Їх страждання безмежні. Якийсь старший добродій з метеликом під бородою і навіть гербовими манжетними спинками (може, якийсь угорський адвокат?) пильнував безнастанно, щоб не зіткнутися з якоюсь перепітнілою сорочкою чи корявим, просяклим духом вівці сардаком. Але ці сорочки й сардаки вже перестали вбачати в цьому панові півбога, хоч представники міщанського пропарку не перестали давати селянам і робітникам відчути, що вони щось краще. Довелося ще ствердити, що ніде не понижують так людину, як у країнах, де «людина найбільший скарб». Примушуючи людей ждати перед якимсь віконцем годинами, щоб в останню хвилину перед від'їздом автобуса чи поїзда продавати квитки, що зникають під полою, нікчемні малоінтеліґентні урядовці висмаковують свою владу над людьми, що перетворюються в цих чергах на здичавілу масу. Таке саме трактування по урядах. Людину принижують на кожному кроці і дають їй відчути, яка вона безпорадна і загублена перед цим апаратом, що озброївся графіками, приписами і погрозливими мінами. Тут держава створює атмосферу, в якій наростають «агресії», що шукають згодом вентиля.

ЗАТОПЛЕНА ЛЕТЯ

Від стрімких мармароських гір до дунайського гирла, від бойків до нащадків задунайських козаків та подільсько-полтавських утікачів з кріпаччини у 18—19 віках мандрівник має прерізні враження. Він то задивляється в лісисті гірські краєвиди, то намагається зрозуміти парадокси тутешнього народного життя.

Щоб дістатися до українського рибальського села Леті, що на північному сході дунайської дельти, влітку 1970 року, кілька тижнів по катастрофічній повені, що понищила тут дороги та греблі, треба було взяти на себе низку невигод. Пригоди почалися у лютій черзі за квитками на «Ракету» (швидкий пароплав, що їде з Тульчі до Сулими), шукання нієлігу в маленькому чорноморському порту, здобування тієї ж ночі моторового човна для ранкової ескапади в дельту і завершення цієї ескапади кількагодинним бродженням по воді з черевиками в руках, а наплечниками на плечах. Дійти до Леті, яку ми собі взяли за мету (а могли вибрати і щось інше), було нелегко. Баня її церкви манила нас, немов фата моргана, ми йшли просто на неї, але через глибокі води, що перервали дорогу на греблі, доводилося все далі відходити від цього привабливого орієнтаційного пункту і бродити затопленими луками, аж ця баня раптом зникла з очей. Ми опинилися серед широкого водяного простору, з якого вибирають купки трави та шувару, над нами кружляють і кувикають лиски й коробайки, а перед очима стояло розлоге село, до якого важко дістатися. Проте скоро ми забули труднощі дороги, коли скинули під якоюсь сливкою на обістю хазяїна, до якого нас скерували, наші наплечники. Біля кабиці поралася гарна молодиця, розрізувала на дошці великі щуки та «крапкарасі». Вона нас привітала словами: «І яке лихо вас принесло! Мені б золота давав, я б у оцю триклятy Летю не хотіла б їхати! Щоб вона запалася!»

У ПОШУКАХ ЗА ПРАЦЕЮ І ТОВАРИСТВОМ

ЗАЦІКАВЛЕННЯ КАНАДОЮ І ЕМІГРАЦІЙНИМ ЖИТТЯМ ЛЮДЕЙ

Тома КОБЗЕЙ

Працюючи щодня від ранку до вечора, я все таки, чи то при роботі, чи у вільні дні, цікавився Канадою і еміграційним життям наших людей. Всі ті, що приїхали, і ті всі, що приїздили до Канади, це люди, що їх пригнала економічна нужда з їх сіл. Була частина, що приїхала заробити дещо грошей і вернутися додому, щоб потім купити грунт, чи відбудувати господарство. Була також невеличка частина, яка покинула рідні села, бо шукала свобіднішого національного, політичного і релігійного життя. А були такі, як я, що приїхали з цікавости побачити і пізнати новий світ.

Еміграція до Канади з Галичини, Буковини і Закарпаття почалася в 1890-их роках. За десятки років, тобто від 1890 до 1910 року, приїхало з наших земель до Канади сотні тисяч емігрантів. Одні, що були з родинами, закладали рільничі господарства, а інші, що були самітні, працювали у фабриках і верстатах, чи так, як я, при розбудові міст, доріг, залізниць тощо.

Мешкали люди нужденно. Харчувалися також нужденно, але краще, як в старому краю. Ця нужденність випливала з того, що це все були некваліфіковані робітники, яким за працю платили низьку ціну, і кожний хотів на мешканні і на їді щось заощадити.

НАЦІОНАЛЬНА І ПОЛІТИЧНА СВІДОМІСТЬ

Національної свідомости серед тодішніх робітників українців, не було дуже великої Свідоміші, які в рідному краю належали до якихсь товариств чи організацій, називали себе — одні русинами, а інші — руринами - українцями, а тільки дехто називав себе українцем. Всі інші називали себе за територіяльною назвою та державною прина-

(закінчення на стор. 4.)

ЗАХІДНОНІМЕЦЬКА ІНФОРМАЦІЯ ПРО ФЕРМЕНТ У ЛИТВІ

«ДАЙТЕ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ЛИТВІ»

Від редакції «Шпіґеля». 20-тирічний литовський робітник, Роман Таланта спалив себе 14 травня в одному з парків Кавнасу. Після його похорону, в цьому другому по величині місті Литовської совєтської республіки, дійшло до вуличних боїв між совєтською воєнщиною і тисячами молоді, що вимагала „свободи для Литви". Про настрій в країні, яку Москва окупувала з допомогою Гітлера (в 1940 р. — тгл), свідчать наступні витяги з протоколу судового процесу проти матроса Сімонаса Кудірки 32-х років, з Вильна. Він утік був з совєтського рибальського пароплава на човен американської берегової охорони. Американці віддали його назад у руки москалів.

* * *

Головний суддя: Ви твердите, що хотіли знайти свободу в Сполучених Штатах якої, на вашу думку, немає в Совєтському Союзі. Як же ви пояснюєте собі те, що вас там не прийняли?

Кудірка: Звичайні американці прийняли мене добре Коли вони помітили, що я змерз, вони дали мені теплу одежу. В той час совєтські матроси побили мене до непритомности, а коли я декілька місяців лежав у в'язниці, до мене ставилися так жорстоко, що покалічили моє коліно. Той факт, що американці не прийняли мене, я не розглядаю, як велику трагедію. Після рішень конференцій у Тегерані, Ялті та Потсдамі цілі народи потрапили в рабство. В очах американського військового керівництва, я, як литовець, був законною власністю Брежнєва — спадкоємця Сталіна — і тому я мусів бути відданий йому назад.

Якийсь свідок: У США не можна знайти роботу, хіба що, якщо пощастить, чистити вбиральні.

Кудірка: Рід роботи неважливий. Нечесної роботи немає, і коли б мені справді довелося чистити вбиральні, то я робив би це з чистим сумлінням, чого не можна сказати про вашу діяльність. Ваш партквиток — тільки посвідка на привілеї.

Я пригадую, що коли я ще ходив до школи, то у Вильні під совєтським пануванням було сім в'язниць, замість двох під німцями. І в них приблизно 20,000 в'язнів.

(закінчення на стор. 4.)

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

Український католицький тижневик ◈ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◈ Видає Спілка «Українські Вісті».

Published every Thursday in Edmonton ◈ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◈ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta. T5H 2M8
Second class mail, registration number 1035.

У пошуках за працею і товариством

(закінчення з стор. 3.)

лежністю — лемками, подоляками, бойками, гуцулами, галичанами, буковинцями, австріяками, мадяронами.

Національно свідоміші робітники політично віддзеркалювали думки тих українських партій, що були в рідному краю — націонал-демократичної, радикальної і соціял-демократичної. Найбільше було таких, що визнавали думки Української Радикальної Партії і стояли при допомозі газет і листів у духовому зв'язку з нею. Але посилену акцію серед робітників вели тоді соціял-демократи і вони, так сказати, надавали ідеологічну закраску.

В тому часі в Канаді вже діяла Соціялістична Партія Канади, яка мала українські відділи в Вінніпезі, Портедж ля Прейрі, Нанаймо. Для членів цих відділів видавано зразу „Червоний Прапор", а потім, як він перестав по 18 числах виходити, видавано „Робочий Народ".

В 1909 році в Вінніпезі на нараді представників українських відділів Соціялістичної Партії Канади рішено створити Федерацію Українських Соціял - Демократів у Канаді. В лютому 1910 року десять українських відділів таку федерацію створили. Їх органом став „Робочий Народ".

Федерація Українських Соціял - Демократів у Канаді довго не проіснувала, заледве три роки. Внутрішні ідеологічні та національно - політичні спори у проводі та на низах довели до розколу. Утворилася тоді Федерація Українських Соціялістів, яка почала видавати газету „Нова Громада". Спроби довести до єдности в 1912 році, не дали ніяких наслідків. Федерація Українських Соціялістів розпалася, а її газета перестала виходити. У Федерації Українських Соціял - Демократів утворилося також дві фракції, які себе поборювали, і вкінці дійшло до того, що на початку 1914 року Федерацію Українських Соціял-Демократів перейменовано на Українську Соціял - Демократичну Партію, яку влучено до Соціял-Демократичної Партії Канади.

Я, приїхавши до Канади, зразу пристав до тих однодумців, що були під ідеологічним впливом Української Радикальної Партії та молодечої організації „Січ". Брав активну участь у боротьбі за національний характер політичної організації та завзято поборював тодішніх москвофілів, яких у Канаді тоді було досить багато.

При цій нагоді хочу згадати, що тоді, як я приїхав до Канади, почали були будувати приватну українську школу при церкві св. Миколая. Ця школа проіснувала до нинішніх днів і в 1962 році була перезвана на Школу Непорочного Серця Марії.

В 1911 році у Вінніпезі почав виходити тижневик „Канадійський Русин", який був ніби конкурентом „Канадійського Фармера", що почав був виходити 1903 році.

Громадська діяльність у тому часі, була також слаба. Позасновувані читальні і товариства, хоч мали назви історичних героїв, поетів та письменників, як Т. Шевченка, І. Франка, Б. Хмельницького, діяли слабо, бо було мало інтелігентних провідників. Дещо активнішим було Т-во ім. Тараса Шевченка, але потім через ідеологічні розходження праця ослабла.

«Дайте незалежність Литві»

(закінчення з стор. 3.)

До 1955 р. в'язниці були переповнені.

. . . Смерть Сталіна врятувала мій нарід від фізичного знищення. Але суть його політики й тепер лишилася без змін.

Тепер ми повинні вмирати багато повільнішою смертю — нас асимілюють. Але ми не хочемо вмирати. Десять років наші брати боролися в лісах у вірі, що наша боротьба стане відомою на Заході, і буде підтримана, хай тільки морально.

Атлантійська хартія, що обіцяла свободу поневоленим націям, виявилась порожньою обіцянкою. Вона коштувала мосму народові 50.000 забитих, 400.000 засланих, з яких 150.000 знайшли свої могили в землі Сибіру... Найвідважніші, найрішучіші патріоти Литви були знищені фізично.

Але тепер виросло нове, молоде покоління, що пішло шляхом своїх батьків. Коли я відмовився виконувати бажання державних органів безпеки, вони загрожували мені вироком смерти. Я думаю, що ця обіцянка буде виконана. Я — віруючий католик. Тому я хотів би прохати верховний суд, якщо він засудить мене на страту, пустити до мене священика, який дасть мені останнє Причастя Католицької Церкви.

Голова: Я не розумію, про що ви говорите.

* * *

Перед оголошенням вироку, 20 травня.

Кудірка: Я не маю додати нічого до вже сказаного, лише одно бажання, точніше сказати, я звертаюсь до верховного суду та уряду Совєтського Союзу. Дайте моїй батьківщині, Литві, незалежність.

Голова: Як ви уявляєте собі незалежну Литву?

Кудірка: На мою думку, незалежна Литва мала б суверенний уряд і не була б окупована будь-якою армією. Уряд мав би національні установи, свою власну систему права і вільну, демократичну виборчу систему. В незалежній Литві не панувала б московська мова, як сьогодні. Я бажав би, щоб тоді в Литві небуло таких судових процесів, як ось цей.

Голова: Чи не хочете ви цим сказати, що цей суд діяв недемократично і що він був нелеґальний?

Кудірка: Певно, бож судовий розгляд справи відбувається за старанно завішеними вікнами і замкненими дверима, перед якими вартують московські солдати.

Після короткого обговорення голова оголошує присуд: 10 років примусової роботи в таборах і конфіскація приватної власности.

Зразу ж після процесу службовці КГБ забрали з помешкання Кудірки комплект меблів фірми „Кавнас", один килим та радіоприймач.

«Дер Шпіґель»
переклав ТГЛ

МНОГОКУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА АЛБЕРТИ

ДРУГА КОНФЕРЕНЦІЯ НАЦІОНАЛЬНИХ (ЕТНІЧНИХ) ГРУП АЛБЕРТИ

Підготовка конференції

(мс) Ще минулого року, за урядування партії суспільного кредиту в Алберті, теперішний албертський прем'єр, а тодішний провідник опозиції П. Лоґід заявив, що він вповні піддержує многокультурну політику албертського уряду. Після приходу до влади в Алберті консервативної партії, всі зацікавлені справою многокультурности ставили собі питання, що зробить з тою справою новий албертський уряд. Неначе першою відповіддю нового прем'єра було іменування міністром для справ культури, молоді та розваг посла німецького походження Г. Шмідта, що прибув з німецького міста Мюнхену до Канади вже після другої війни й визнавався добре в багатонаціональних поселенцях Канади. Новоіменований міністер для справ культури Г. Шмідт заповів, коротко після свого призначення, що він буде продовжувати справу многокультурности й підготовляє другу конференцію етнічних груп. Для відміни від програми першої конференції, на якій програму нарад предклав тодішній міністер для справ культури, молоді й розваг у провінційному уряді А. Головач, основою для праці другої конференції мали бути побажання й пропозиції від різних організацій етнічних груп та поодиноких осіб. В тій справі уряд видав відповідний заклик у всіх албертських газетах, у висліді чого уряд дістав понад 60 проєктів від різних національних (етнічних груп) та поодиноких осіб. Від українців предклали проєкт („бріф") Клюб українських професіоналістів та бизнесменів, який підтвердив едмонтонський відділ Комітету Українців Канади та оба українські едмонтонські Владики. Кромі того окремий внесок подав едмонтонський відділ Союзу Українців Самостійників (СУС).

Всі пропозиції послужили урядові за основу для випрацювання головних напрямних що мали бути обговорювані на конференції у відповідних комісіях.

Делеґати та обсерватори

На конференцію запрошено представників 54 різних національних етнічних груп. Хоч ледви, чи можна вважати окремою національною групою духоборів, менітів та гутеритів, які властиво є релігійними групами, а національно приналежні до російської (духобори), згл. німецької групи (меноніти та гутерити). Не знаю, теж, чому канадських індіян поділено на дві групи (східних та західних), бо ж вони національно (етнічно) радше одна група. То вправді несуттєві недоліки, бо кількох представників більше аж надто не заважило на перебіґу та висліді конференції, а уряд пішов назустріч бажанням цих релігійних спільнот та двох окремих індіянських груп.

З уваги на велике число національних груп, що живуть в Алберті й творять понад 50% населення Алберти, уряд обмежив в основі число делеґатів для кожної групи до трьох, до яких дійшли різні представники поодиноких груп, що дістали особисті запрошення від уряду та обсерватори, що їх число було невелике. Українців репрезентували офіційно: представники місцевого відділу КУК — д-р В. Гірак — голова), в тому один представник Клюбу професіоналістів адв. Л. Дікур, що виготовили офіційний український внесок та представники Братства Українців Католиків — д-р М. Сніґурович та Союзу Українців Самостійників п. В. Косташ. Щоб дати спроможність висловити думку представникам українського молодшого покоління, уряд запросив теж представників молодечих організацій Пласт, п. М. Хом'як, СУМ — Шарабун, СУСК, — Г. Маґус, УКЮ — Х. Дмитрук та Клюбу Університетської молоді — Порохівник. Особисті запрошення в характері делеґатів дістали проф. М. Лупул, адв. П. Саварин та о. д-р М. Сопуляк і два університетські професори: Яр. Славутич та Голютсан. Проф. А. Малицький репрезентував Калґарський університет, адв. Р. Дзеник — Албертську мистецьку раду, д-р М. Суховерський, п. Р. Осташевський, д-р В. Байрак та цілий ряд інших українців були представниками різних установ, часописів, або обсерваторами. В цілому було українських представників бл. 30. Докладного числа годі довідатися, бо делеґати були ресстровані за організаціями, які вони заступали. Від Товариства об'єднаних канадців був один делеґат, а з Торонто приїхали представники канадського комуністичного тижневика „Життя і слово" та англомовного журналу „Юкраінієн кенедієн". Конференцію вшанував своєю приявністю теж сенатор проф. д-р П. Юзик.

В цілому в конференції брало участь 220 делеґатів та 65 обсерваторів та понад 30 представників преси.

Всі делеґати та зголошені обсерватори дістали заздалегідь матеріяли до конференції, тобто тексти всіх внесків („Зріфів") та пропозицій та програму нарад. Конференція відбувалася в університетському будинкові Маршал Тори білдінґ, де учасники конференції могли користати з просторої авдиторії та багатьох модерно вивінуваних кімнат для нарад поодиноких комісій.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

В. ГАВРИШ

ПЕРШИЙ ЕДМОНТОНСЬКИЙ МЕЙОР УКРАЇНСЬКОГО РОДУ

Здається мені, що не лише едмонтонським українцям, але й усім українцям у Канаді, а певно й поза Канадою, було мило почути, що вперше в історії Едмонтону вибрано мейором внука українського поселенця з Буковини Василя Гавреляка. Але, заки я скажу дещо про його родину та про нього, я хотів би росказати дещо про буковинську еміґрацію до Канади так, як про неї написали в деяких книжках та як мені про те росказували.

Першим буковинським емігрантом до Канади вважають Софронія Мандрика з села Шипинців, повіт Кіцмань, що побував у 1894 р. в ЗДА, вернувся назад на Буковину й в 1896 р. приїхав до Канади та поселився недалеко сьогоднішнього містечка Смокі Лейк, де й постала колонія Шипинці.

В 1896 р. почалася масова еміґрація з Буковини до Канади. Буковинські іміґранти осідали частинно в Манітобі та Саскачевані, а в Алберті в околиці Еґґ Лейк, яку буковинські поселенці перехристили на „Іґлики" яка тепер називається Шандро. Там осіли перші в 1898 році брати Осташики та Ст. Мойсей з Руського Банилова. Того року приїхало туди кілька родин із Задубрівки, між ними брати Данилюки, а 1899 р. приїхали з Банилова Сидір Шандро з родиною, Микола Гавриляк з дружиною, синами: Іваном, Василем, Андрієм та дочками та родини Стирнадків та Іванчуків. В 1903 р. Андрій Шандро відкрив пошту в тій околиці й від пошти взялася назва Шандри для цілої околиці.

Інші буковинські поселенці осіли в околиці Восток, Вікторія-Пакан, Ту Гилс ітд. В Алберті було на той час найбільше буковинське поселення. Найбільшим буковинським осередком стало містечко Смокі Лейк, де 1908 р. засновано пошту.

Поселенці теперішних Шандрів, Василів „Васел" (від Василя Гавреляка, що держав там пошту), Боянів, Шипинців та інших буковинських поселень вибрали собі гомстеди в дуже гарній, горбоватій околиці, де було багато ліса, а поміж горбами плила вже досить велика в тому місці ріка Норт Саскачеван. Буковинські поселенці шукали теж за доброю, врожайною землею й найшли її якраз у тій околиці.

Серед високих смерік, ялиць та осик, на зелених луках, буковинські поселенці побудовали чепурні, просторі хати, стодоли, стайні та інші господарські будинки. Всі будинки збудовані з доброго, тесаного дерева, гарно викінчені. Вони й сьогодні ще в дуже доброму стані й зовсім на них не пізнати, що їм уже добрих 60 років. В багатьох хатах усередині є гарно вироблені сволоки, що нагадують хати на зеленій Буковині.

На жаль, багато тих будинків сьогодні стоїть пусткою. Колишні поселенці, що перші поселилися в тих сторонах, повимирали, а їхні діти вже в більшости стали пенсіонерами, якщо не відійшли у вічність, й перейшли жити на старість до поблизьких містечок, чи навіть до Едмонтону, а внуки перших поселенців або покінчили вищі школи й стали професіоналістами, або пішли працювати до Едмонтону чи менших містечок. А чепурні буковинські хати, що лишаються в сонці, стоять у більшості сумні, неначе тужать за своїми господарями, що їх покинули. Сумними стоять й гарні церкви, що в них колись молилися буковинські поселенці. Залишилися поруч них лише розлогі цвинтарі, в яких спочивають вічним сном ті, що ставили свої перші кроки на канадській землі, а які постійно розростаються, бо на них хоронять дітей чи внуків перших буковинських поселенців.

Як переїздити цею „Буковиною" літом, то на полях колишуться під вітром широкі лани золотої пшениці, але небагато з тих, що засівають ці лани, живуть поблизу тих фармів. Деякі з них винайняли свою фарму сусідам, а другі приїздять на весну засіяти збіжжя, а осінню його

(закінчення на 5. стор.)

З хроніки парафіяльного життя в Ґренд Прері, Алберта

Неділя, 7 травня надовго залишиться в пам'яті всіх парафіян. Вона була неначе ясним промінням, що освітило душі вірних та стало основою радісної надії на майбутнє. В ту пам'ятну неділю десятеро парафіяльних дітей приступили вперше до святої Тайни Сповіді та торжественно прийняли Святе Причастя. В похвалу батькам треба піднести ось що: обов'язок першої святої Сповіді та Святого Причастя є тісно получений церковним законом із іншим обов'язком християнина — ці святі тайни належить приймати в своєму рідному обряді. Не всі батьки дотримуються цього припису, дозволяючи дітям приймати ці святі Тайни в римокатолицьких церквах. Таке поступування є надужиттям церковного закону і треба жаліти, що такі випадки трапляються. Парафіяни церкви Успення Пресвятої Богородиці у Ґренд Прері заслуговують на публічну похвалу з того приводу. Дай Боже, щоб у своїй вірності для рідної Церкви та обряду вони видержали самі та й зберегли у тій вірності і своїх дітей.

По Службі Божій відбувся в парафіяльній залі обід, що його приготовили членкині ЛУКЖ парафії. Підчас обіду рідна школа, що її веде п-і Ірина Політило влаштувала милу несподіванку своїм матерям. Не маючи змоги в другу неділю травня зібратися знову, рідношкільники привітали своїх матерей гарно приготованим виступом. Пісні перепліталась з віршами, а всі в українській мові, яку так пильно вивчали цілий рік під жертвенною опікою та проводом своєї учительки. Відспівавши матерям „многая літа", кожна дитина підійшла до своєї матері, щоб її поцілувати поцілуєм вдячности та вручити живу цвітку — символ щирої дитинної любови. Сльози радости на очах приявних супроводжували цю зворушуючу сцену. На пам'ятку гарного свята, парафіяни зробили і пам'яткову знимку. Треба тішитися ревною працею парафіян Ґренд Прері, треба радіти, що враз з батьками працюють і їхні діти. Хай Боже благословення щедро спливає на цю молоду життям нашу парафію та захоронює від усякого зла.

о. Володимир Тарнавський

РІДНА ШКОЛА У ҐРЕНД ПРЕРІ ЗІ СВОЄЮ УЧИТЕЛЬКОЮ Іриною Політило, біля неї зліва о. В. Тарнавський.

ПАРАФІЯ УСПЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ У ҐРЕНД ПРЕРІ.

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
206 McLeod Bldg. — 424-9645
10128 - 100 St., Edmonton

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ
Кошториси даром
З ФАБРИКИ ДО ВАС

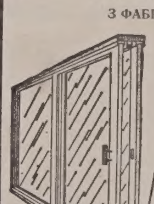

Похиле підвіконня включує:
— вінилеву щілину (не допускає морозу)
— система для пересування ніколи не справляє клопоту

Ми можемо прикрасити Ваш дім цими чудовими дверми „Супрім" до патіо

СТАРЕ НОВЕ

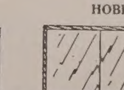

Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею.

СТАРЕ НОВЕ

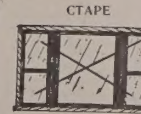

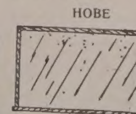

10 РОКІВ ҐАРАНТІЇ НА ЗАМКНЕНІ ЧАСТИНИ
Професійна інсталяція
SUPREME WINDOWS LTD
429-0833, Evenings 475-2597 9654 - 106A Ave.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

(закінчення з стор. 4.)

зібрати. Увесь час живуть деінде й займаються іншою працею.

Я вже чув із кількох уст поголоски, що на ті буковинські землі гострять зуби німецькі гутерити, яким дуже придалися би врожайні землі, що їх дбайливо виробили працьовиті буковинці. Була би велика шкода, якщо би ці родючі землі, на яких колись жили виключно самі буковинські українці, перейшли на власність гутеритів...

Дід кол. едмонтонського мейора Василя Гавреляка поселився недалеко від Шандрів на горбі над рікою Норт Саскачеван. Там ще й досьогодні стоять чепурна хата та господарські будинки, з яких колись кипіло життя.

Оповідали, що, як в Гавреляка відбувалася весільна гостина, то, поруч хати ставлено ще просторе шатро, де принимали весільних гостей, бо в хаті та стодолі всі не могли зміститися. Але сьогодні й хата та просторе обійстя Гавреляків стоять сумні й пусті, замкнені. Вся родина залишила фарму й перейшла жити до Едмонтону. Лише в долині, недалеко, хати шумить ріка Норт Саскачеван, як колись, неначе пригадує давні часи, коли на фармі Гавреляків буйно кипіло життя. Таких фармів у тій околиці таки дуже багато.

Всі буковинці, як зрештою всі наші тодішні поселенці, називали себе „русинами". В тій околиці була вже православна церква, що підлягала російській царській православній місії й до неї належали буковинські поселенці. Місія мала велику піддержку тодішнього російського уряду й розгортала широку діяльність між нашими першими православними поселенцями, до яких згодом пристали й деякі наші поселенці-галичане, які або були ще з дому москвофілами, або тому, що теж називали себе більше зближеними до Російської Православної Церкви, як до своєї Греко-Католицької, до якої належали вдома.

Зрештою багато їх нащадків залишилося й досьогодні вірними Російській Православній Церкві, сьогодні залежній від московського патріярха. Вони й досі себе називають „руськими", хоч сьогодні руський то означає те саме, що російський, а вони нічого спільного з росіянами не мають. Але традиція та, колись, завзята боротьба між греко-католиками та членами руської православної місії зробила їх завзятими приклонниками російської Церкви, що їй вони залишилися вірними й досі.

Цього року Російська Православна Церква в Канаді відзначує 75-річчя свого існування. Отже вона вважає себе насліднецею й переємницею діяльности колишньої російської православної місії, що вела свою діяльність головно між нашими першими православними буковинськими поселенцями.

Р. Ніксон іменував

Президент ЗДА Р. Ніксон іменував п'ять полковників-муринів генералами. В американській армії буде тепер 9 генералів-муринів.

BAYDALA DRUGS

- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

АСЕКУРУЄМО

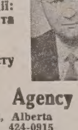

Авта, будинки, хатні речі, бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), моргеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.

10% знижки на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

Cwikilewycz Insurance Agency

10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.

Висилаємо крім пачок бандсрольки з нашого товару. **М. Лаврин**

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

Групова Проща до Святої Землі

ТА ВІДВІДИНИ ІСТОРИЧНИХ МІСЦЬ У ТУРЕЧЧИНІ
ВІД 3 ДО 23 ЖОВТНЯ 1972 Р.

ВІДВІДАЙТЕ:
ЄРУСАЛИМ ТА ІНШІ МІСЦЯ В СВЯТІЙ ЗЕМЛІ
В ІСТАМБУЛІ: СОБОР СВ. СОФІЇ, де посли князя св. Володимира вирішили прийняти християнство; музей, палату Топкапі, де жила султанша українського роду Роксоляна, руїни міста Ефесу, де похований св. Іван Богослов та де є гора Божої Матері та інші історичні місця в Істамбулі.
УКРАЇНСЬКІ ІНСТИТУЦІЇ В РИМІ ТА ЧУДОТВОРНЕ МІСТО ЛЮРД У ФРАНЦІЇ.

21 ДНІВ — 1,372 долярів

В ЦІНІ ВКЛЮЧЕНІ: переліт, переїзди з летовища та на оглядини всіх місць, готелі та гостинниці з повним харчем, оплата за відвідини музеїв.

ТУРУ ПОГОДИВСЯ ВЕСТИ: — о. митрат М. Сопуляк, який побував у всіх місцевостях.

Наше бюро полагоджує справи всяких подорожей.
ЗА БЛИЖЧИМИ ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО:
ІВАНА ДОРОСЕВИЧА
ПОДОРОЖ ВІДБУДЕТЬСЯ ЛІТАКОМ КАНАДСЬКОЇ ЛІНІЇ СіПіЕр

Astro Travel Service

10019 - 103 Ave. Centennial Bldg. Tel.: 423-2351
Edmonton, Alberta

Едмонтон, Алберта

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ БЛ. П. ЙОСАФАТ АРОНЕЦЬ

бл. п. Йосафат Аронець

В суботу, 10 червня українська громада Едмонтону відпровадила на вічний спочинок на українському цвинтарі св. Михаїла знаного всім підприємця й громадського діяча бл. п. Йосафата Аронця.

Покійний народився в родині Павла й Марії Аронців 24 червня 1911 р. в селі Видинів, снятинського повіту в Україні. Там і закінчив він початкову школу та вступив на дальшу науку до гімназії в Коломиї. Згодом у Милованні закінчив він Сільсько-господарську школу та став у Снятині сільсько-господарським референтом при т-ві „Сільський господар". На цьому пості розвинув був покійний велику акцію допомоги нашим людям у розбудові їхнього господарства. З рамени „Сільського господаря" був він відтак службовцем Рільничої палати у Львові. Там і застала покійного друга світова війна.

На початку 1940 р. бл. п. Й. Аронець перейшов німецько-советський кордон й опинився в Лежайську, де й 1941 р. одружився з учителькою Олею Кишакевич. Обставини жорстокої війни забирають п-во Аронців з рідних земель і вони з донею Ксенею переїжджають до Братислави на Словаччині, а відтак до Німеччини, з початку до табору переміщених осіб у Фіссен, а відтак до Міттенвальду. 1948 р. переїздить покійний з родиною до Канади та оселюється в містечку Вегревил в Алберті. Там працює він у молочарні, щоб забезпечити матеріяльно родину. У Вегревил народився їм син Юрій. Вегревилська українська католицька парафія мала в особі бл. п. Йосафата Аронця примірного парафіянина, а відділ БУКК корисного члена.

По кількох роках покійний переїхав з родиною на сталий побут до Едмонтону. Багато труду довелось поставити, щоб вдержатись незалежним підприємцем. Наполеглива праця та витривалість і тарт духа допомогли бл. п. Й. Аронцеві і в останніх роках він міг спокійно глядіти в майбутнє. На жаль, притаєна хвороба перервала нитку ще надто молодого життя і 2 червня бл. п. Йосафата Аронця не стало між живими.

Похорон покійного почався панахидою в каплиці похоронного заведення Парк меморіял в п'ятницю, 9 червня, яку відправив о. В. Тарнавський в сослуженні о. Ю. Ковальського та о. д-ра Е. Камінського. Прощальне слово під час панахиди від приятелів та громадянства виголосив мгр. Ю. Стефаник. Співав чоловічий ансамбль під упровою п. М. Свистуна. В панахиді взяли участь числені громадяни Едмонтону, а між ними в одностроях представники Пласту, які прийшли віддати останню прислугу кол. голові Пласт-приняту.

В суботу, 10 червня о год. 10 рано в церкві св. Юрія Побідоносця парох о. В. Тарнавський відправив у сослуженні вже згаданих священиків заупокійну св. Літургію, закінчуючи опісля почате в суботу обряди похорону. В пращальному слові о. парох, звертаючи увагу на приклади св. Письма, старався потішити опечалену родину по невіджалуваній страті мужа та батька. Він теж підніс риси характеру покійного, як християнина та прикладного члена парафії св. Юрія Побідоносця. Покійний був членом-основником парафії св. Юрія, жив нею та дорожив її моральним добром як великим своїм особистим скарбом. З окремою пошаною все ставився до своїх душпастирів, допомагаючи їм в їхній відповідальній та нелегкій праці. Кілька років покійний був головою парафіяльного відділу БУК. Своїм дітям лишив він добрий приклад, а його могила на цвинтарі св. Михаїла невидимою ниткою лучитиме їх з українською землею, яку так щиро любив покійний батько.

В останню дорогу відпроваджали покійного його найближчі, приятелі, а в тому і многі парафіяни св. Юрія. На цвинтарі пращав покійного від Пласту та Пласт-приняту адв. П. Саварин. По похороні всі учасники прийшли до УНДому, де відбувся поминальний обід, що його приготовили членкині Марійської дружини парафії св. Юрія. Обідом проводив д-р Я. Онуферко. В імені Централі Українців католиків Едмонтонської епархії він зложив вислови спочування родині покійного і запевнив, що українська спільнота глибоко відчуває втрату такого примірного члена. Головним промовцем на поминальному обіді був проф. І. Кейван. Як краян покійного і товариш зі шкільної лавки, розповів він приявним про громадсько-народню працю бл. п. Й. Аронця на рідних землях та його відданість українській справі загалом. Син покійного Юрій у щирих словах подякував священикам за похоронні відправи, а всім приявним і неприявним на обіді за участь у похоронах, вислови співчуття, а передовсім за слова розради ще в часі важкої хвороби любленого всіми батька. Молитвою та відспіванням останнього „вічная пам'ять" закінчено поминальний обід. З приводу похоронів на бажання родини переведено збірку на патріярший фонд Української католицької помісної Церкви. У свій час вислід збірки буде проголошений.

З покійним зійшов у могилу жертвенний український патріот, бувший голова Пласт-приняту в Едмонтоні, примірний член парафії св. Юрія, бувший голова відділу БУК, примірний муж і батько своєї родини, а надівсе відданий член української спільноти, яка довгі роки буде відчувати його невіджалувану страту. Вічна йому пам'ять.

З нагоди похорону дружина покійного передала 25.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо.

О. Я.

Саскатун, Саск.

ПОХОРОН БЛ. П. НИКОЛИ ШЕВЦІВ

В місцевій лічниці в Саскатуні, в неділю, 31 квітня 1972 р. помер бл. п. Никола Шевців. Він прожив 70 років. Покійний народився в Західній Україні. До Канади приїхав 1929 р. і поселився в Саскачевані в околиці Блейн Лейк, де в 1940 р. придбав власну господарку. Там проживав і працював до 1971 р. В тому році перейшов жити на постійне до Саскатуну, де, по важкій недузі, відійшов до вічности.

В глибокому смутку залишив жінку Анну, дві дочки, Марію Дегенштайн в Едмонтоні і Олену Сайкс в Саскатуні, двох синів, Тараса в Оттаві і Ярослава в Саскатуні та шість внуків. Сестра покійного живе в Україні, а брат Фред помер в 1962 р.

В понеділок, 3 квітня в катедрі св. Юрія в Саскатуні відслужено панахиду за душу покійного. Наступного дня похорон відбувся з тої ж катедри. Похоронні відправи відслужив о. В. Івашко. Він теж виголосив відповідну проповідь. По похороні відбувся поминальний обід в парафіяльному домі катедри св. Юрія. Обід приготовили і подали пані з відділу ЛУКЖ при катедрі.

На пресовий фонд „Українських Вістей" п-і Анна Шевців зложила 20.00 дол.

Щиро дякуємо. Покійному Николові сотвори Господи вічну пам'ять.

Вог, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. ПЕТРА МАХЕТЧУКА

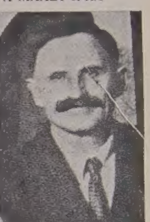

бл. п. Петро Махетчук

В суботу, 6-го травня ц.р. відійшов із цього світу бл. п. Петро Махетчук проживши 85 літ.

Покійний народився 19 листопада 1886 р. в селі Загайпіль пов. Коломия Україна. Молоді літа провів при своїй релігійній рідні а відтак на 24-ім році життя як рекрут вислужив військову службу при австрійській армії. В часі військової служби він запізнався з чужинцями, приглянувся теж до життя і побуту сусідних народів і, зараз по закінченні військової служби, постановив виїхати в інші західні країни на заробітки, щоби тим поправити прожиток для себе та своєї рідні на рідних землях. Договорився він із канадським агентом, що вербував робітників до Канади й, отримавши дещо грошей на подорож від своїх батьків, покійний прибув до Канади в 1910 р. Тут працював при різних роботах а найбільше у фармерських поселенців в околицях Вог. В тих часах щораз частіше кружляли поголоски про близьку світову війну, тому покійний із заощаджених заробітків набув гомстед, а також найконечніше господарське знаряддя, очистив троха поля та поклав хатину та інші господарські забудування.

В 1929 р. одружився з Паранькою Бордюжок. Тому, що його гомстед не надавався як слід до господарки, він його продав та виїхав зі своєю ріднею до Вайтмавт у Манітобі. Там він довго не господарив і повернувся до своїх знайомих у Вог, купив тут фарму, на котрій працював із ріднею до 1959 р. В 1958 р. упокоїлася його дружина Паранька, а по році життя на господарстві, коли почав і сам занепадати на своїх силах, він перейшов жити до Едмонтону. Останніх 5 років уже знемощілого життя він тулився коло своїх люблячих дітей, що проживають зі своїми ріднями в різних місцевостях. Через ціле своє життя він відзначався великою запопадливістю і працьовитістю та надівсе релігійністю й жертвенністю. Як тільки він прибув до Вог, відразу цілковито включився в парафіяльне життя, ніколи не жалів ні труду, ні часу фінансових пожертв так що до першої церкви, а особливо коло другої гарно розмальованої церкви Успення М. Б. Пожертва покійних Петра і Параньки Махетчуків на образ св. Ап. Петра, що находиться на правій стіні храму вірних буде гарною пам'яткою не тільки для його дітей, внуків і правнуків, але й для всіх парафіян грядучих поколінь. Як вже було сказано, покійний останніх 13 літ не проживав у своїй парафії, але він часто як тільки мав можність до неї навідувався, бував на відправах, та приступав до св. Тайн, правильно вплачував членські вкладки та інші парафіяльні повинности виповнював совісно та в цей спосіб давав примір іншим, щоб були дійсними і вартісними членами парафії

Бл. п. Петро Махетчук залишив у глибокому смутку двох синів і дві доньки. Михайло проживає у Вестлок. Іван в Едмонтоні, Анна Подольчук у Кастлеґар, Б.К. і Василина (Лена) Лучка на господарстві в околицях Вимі, — 13 внуків і 20 правнуків.

У вівторок, 9-го травня відправився парастас у каплиці Парк Меморіял в Едмонтоні, а на слідуючий день 10-го травня заупокійна св. Служба Божа з похороном у церкві Успення М.Б. у Вог. Всі відправи враз із пращальним словом мав душпастир із Редвотер при співучасті дяка і хористів із Федора і Вог п. Ярослава Боднара. Покійного похоронено на церковному цвинтарі коло церкви Вог. По відправах всі учасники взяли участь в поминальному обіді в залі під церквою. По обіді п. Волод. Хміляр голова параф. комітету перевів збірку, яка принесла на Прес-фонд „УВ" 16.35 дол.

Опечалена рідня покійного складає щиру подяку місц. душпастиреві і дякови враз із хористами за переведення похоронних відправ, похоронному заведенні Парк Меморіял і похоронній прислузі тим, що несли тіло, за участь і прислугу, жінкам за прислугу при обіді, всім учасникам за слова розради і потіхи, за молитви і пожертви на заупокійні св. Служби Божі та всім, хто чим небудь причинився до звеличання похорону.

За пожертву на „УВ" щиро дякуємо а визначному парафіянинові, покійному Петрові Махетчукові хай буде вічна пам'ять і нагорода в небесному царстві.

Коперник, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. ПРОКОПА БАЛКО

бл. п. Прокоп Балко

На порозі нового 1972 року, в дев'ятий день січня, упокоївся в Бозі бл. п. Прокіп Балко, заслужений громадянин, парафіянин і піонер тої околиці.

Народжений він 14 лютого 1888 р. в селі Волсвин, сокальського повіту в Україні. Молоді роки безжурного життя дитини провів він у родинному селі, ходячи до школи, а опісля 18 літним хлопцем, разом з родичами приїхав до Канади в 1906 р.

В короткому часі почав працювати самостійно при будові залізничої дороги в різних місцях розлогої Канади. В 1910 р. вибрав собі подругу життя Єву Фарину, купив фарму, але сам ще яких 4 роки працював далі при залізниці, щоби було чим її сплачувати.

Згодом залишив роботу при залізниці і, разом із дружиною, працювали на фармі аж до 1950 р., в якім то році, вже знищені мозольною працею, покинули фармування, а самі-старенькі купили собі хату у Голден. 14 серпня 1962 р. його дружина покинула його й перенеслася в вічність. З того часу він сам один жив у своїй хаті, поки у березні 1969 р. знемочілий, перейшов жити до дому Українських пенсіонерів при церкві св. Євхаристії в Едмонтоні. Тут закінчив покійний своє життя.

То коротенький життєвий шлях покійного, а скільки праці, скільки журби та клопотів — то несчислити.

Від самого початку приїзду до Канади бл. п. Прокіп включився в церковну, громадську й суспільну працю. На відпочинок не було часу. Як член, і то діяльний, брав живу участь у релігійному житті своєї парафії на Коперник. Був головою церковного комітету, трудився у всіх працях при церкві, працював при ній у кожній галузі життя парафії, правильно ходив на богослуження, а тим самим давав добрий приклад своїй (11 дітей) великій сімї, щоби й вони так поступали, як їх родичі. Його приклад і праця над вихованням сім'ї ввінчалася великим успіхом і його серце раділо, коли бачив плоди своєї праці.

Коли в 1950 р. він перейшов жити до міста (фарму передав своєму синові Григорієві), записався зараз у членство парафії Зіслання Святого Духа в Голден й був старшим братом, аж доки не покинув міста Голден й не перейшов жити до Дому пенсіонерів, де також не опускав богослужень.

У великому смутку залишив він між живими брата Теодора у Принс Джордж і сестру Олену, замужну за Мих. Соколовським у Калґарі. З дітей, яких їм дав Господь Бог залишив: Теодора в Калґарі, Івана, Йосифа, Петра в Едмонтоні, Григорія в Коперник, а з доньок Анну, замужну за Йосифа Сороку в Голден, Параскевію Йосифишин у Дейзленд, Марію, замужну за Теодором Роменком, Олену, замужну за Николою Филевичем в Едмонтоні та Анастазію, замужну за Яковом Расменсоном у Ветасківін. Крім того 23 внуків і 10 правнуків.

Похорон розпочався парастасом у вівторок 11 січня в церкві на Голден при вщерть виповненій церкві. Тамошній о. душпастир сказав в час парастасу коротку проповідь, а другого дня, в середу 12 січня продовжувався похорон із св. Літургією, на якій о. парох у пращальному слові підкреслив велику національну свідомость покійного, релігійне життя й виховання родини в релігійному дусі, побожности й прив'язанні до Української Церкви та попращав небіщика на вічний спочинок.

По похороні син Григорій передав 15 долярів на фонд „УВістей", щоби пам'ять про люблячого батька, його життя, національну і релігійну свідомість була поміщена в епархіяльній газеті.

Щиро дякуємо за жертву, а покійному Прокопові примірному батькові, доброму парафіянинові й громадянинові нехай дасть Господь небесне царство і між людьми вічну пам'ять.

НАУКА – РОЗВАГА – СПОРТ – ВІДПОЧИНОК

Літній табір: 2-16 липня

Літній табір у Епархіяльній оселі над озером Вобман, у Фаліс біля Едмонтону триватиме два тижні, від 2 до 16 липня.

Приймають хлопців і дівчат від 8 до 14 років.

Оплата: 40 долярів за дитину; 75 долярів — за двоє дітей з однієї родини; 110 долярів — за троє дітей.

Управителем літнього табору призначений о. Богдан Снігурович.

Він приймає зголошення та подає інформації. Адреса: о. Б. Снігурович, 11219 - 58 стр., Едмонтон, Алта, T5W 3W4. Тел. 479-3745.

Клімат на Землі

Вчені-метеорологи стверджують, що клімат на Землі змінюється в напрямі до потеплення. За 100-200 років на Землі буде значно тепліше, як тепер.

Вісті з Едмонтону

Перша Свята Сповідь та Святе Причастя в парафії св. Юрія

В неділю, 11 червня парафія св. Юрія Побідоносця пережила ще одну торжественну і незвичайну хвилину. То 23 дітей тієї неділі приступили вперше до святої Сповіді та спільно прийняли Святе Причастя. В житті кожного з нас, це неповторна хвилина і найрадісніша з усіх. І щасливі батьки й усі парафіяни враз із отцем парохом щиро молилися в намірені малих учасників тієї радісної хвилини. Молилися, прохаючи Ісуса Христа, щоб, ввійшовши до їхніх душ, став постійним гостем, не випускав їх ніколи зі своєї всемогутньої опіки, дарив скарбами неба і землі, а передовсім беріг від гріха та дав щастя бути вірними своїй рідній помісній Церкві та рідному народові.

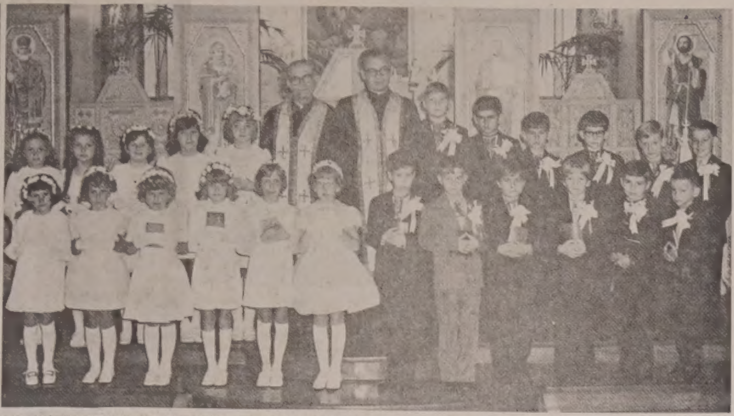

В ПЕРШОМУ РЯДІ ЗЛІВА: ПЕТРУСЯ КУХТА, ПЕТРУСЯ БОЙЧУК, Маріянна Думанська, Галина Шафран, Юля Варава, Діяна Бойчук, Богдан Британ, Ярослав Сумка, Роман Васараб, Орест Фіялка, Тарас Семотюк, Марко Залуцький. В другому ряді зліва направо: Ліда Стефанів, Віра Дацків, Ганя Смайда, Сендра Семотюк, Ксеня Марин-няк, Никола Дяків, Богдан Цінцірук, Андрій Думанський, Зеновій Боссак, Роман Родинюк і Володимир Романюк. Враз із дітьми їхні отці душпастирі: о. В. Тарнавський та о. Є. Камінський.

фото: „Алберта Студіо”

Пластуни відзначують „День весни”

ГУРТОК ЮНАЧОК „СТЕПОВІ МАВКИ” склав 1-шу пробу і приречення і перейшов до учасниць.

(ос) Цьогорічне пластове свято весни пройшло під знаком трьох знаменних подій: повної сплати нового пластового дому, 350-річчя смерти патрона 13 куреня юнаків в Едмонтоні гетьмана Петра Конашевича Сагайдачного і 60-річчя Пласту. Святочний наказ з цієї нагоди згадав з вдячністю про жертвенність членства, Пластприяту — батьків та ширшого громадянства.

Потрібно ще кілька тисяч на перебудову і малювання, але Пласт сподівається, що багато людей ще відгукнеться на прохання й заклики і дадуть свої датки чи додадуть до попередніх.

Роковини смерти гетьмана Сагайдачного станиця відмітила не тільки тому, що це патрон нашого куреня юнаків, але й тому, що це велика людина, а його прикмети і характер гідні наслідування навіть тепер, 350 років після його смерти.

У зв'язку з 60-річчям Пласту наказ подав до відома, що Пласт працює над вихованням української молоді в Канаді, а тим самим збагачує Канаду, і тому уряд цього року уділив станиці 2,500 дол. на виховні потреби.

Після наказу і відкриття всі розійшлися до занять. Новацтво мало теренову гру і конкурс на варення зупи, юначки — куховарство, теренову гру і фізичну вправність, а юнаки теренову гру і спорт. Першунам у куховарстві нагороди вручила Надя Цинцар (удекоровані дерев'яні ложки).

Перед ватрою відбулися церемоніяли переходу з частин до частин, відзначення, приречення та іменовання. Гніздова Христя Стефанів перевела перше новацьке приречення роя „Бджілки”. Рій сестрички Віри Саварин „Зозульки” перейшов до юнацтва: Оксана Дедів, Рома Лишак, Наталка Родинюк, Ірка Тарнавська, Надя і Віра Солтикевич та Марійка і Софійка Стадник. Віра Саварин далі лишається виховницею цього гуртка.

Гурток „Степові мавки”, виховницею якого є Соня Скрипник, здав першу пластову пробу і склав приречення. Церемонію перевели зв'язкова куреня Софійка Трильовська і виховниця гуртка Соня Скрипник.

Пластунками учасницями стали Леся Довгий, Віра Ільків, Ліда Климкович, Люба Кушка, Тамара Москаленко, Христя Порохівник, Оксана Пухир і Галя Саварин. До старших пластунок перейшли: Наталка Лишак, Маргарета Грищук і Марта Горбай. Третє пластове відзначення за працю в курені дістала Ліда Кунда.

Другу пластову пробу здали юнаки гуртка „Акули” (виховник Ярко Скрипник): Ромко Бумбак, Ігор Кухаришин, Ромко Стефанів, Олесь Стадник, Зенко Мартників і Михайло Саварин. Іменування перевів зв'язковий Мирон Базюк. Другу пробу також здали юначки з гуртка „Смерічки” (виховниця Люба Бойко): Дарка Васараб, Ксеня Скрипник, Галя Дитиняк і Олеся Цинцар. Всі вони були іменовані пластунками розвідчицями. Третю, тобто найвищу юнацьку пробу, здали: Леся Суховерська, Маркіяна Цинцар і Ліда Кунда та були іменовані „вірлицями”. Третю пластову пробу також здав юнак Юрко Дитиняк.

Іменування провів, в заступстві крайової булавної Тані Онищук, станичний Петро Саварин. Збірки вів кошовий Богдан Олійник, а наказ відчитав Мирон Стефанів.

Рано перед від'їздом на оселю пластуни були в церкві св. Юрія на Службі Божій, яку відправив о. др Є. Камінський і сказав до пластунів науку.

Під кінець дня відбулася пластова ватра, якою керував Зенко Мартників. Він теж розказав присутнім про гетьмана П. К .Сагайдачного. На ватрі було багато гумору, пісень, скечів і т. п. Гостями на ватрі були о. Є. Камінський і о. Ю. Малий, а також багато батьків і прихильників Пласту.

Станичний повідомив батьків, що табір юнаків і юначок відбудеться в Кутней Плейнс у Скелястих горах від 1до 9 липня, а новацький — в спархіяльній оселі від 16до 30 липня.

Пластовим „Ніч вже йде” закінчили традиційне пластове відмічення дня св. Юрія, патрона Пласту, і роз'їхались додому.

Свято відбулося в неділю, 4 червня, в спархіяльній оселі над озером Вобман.

Т. Г. Литв'як — голова Літ-мистецького клюбу

(б.м.) 26 травня відбулися загальні збори Літературно-мистецького клюбу в Едмонтоні.

Після звітів уступаючої управи і короткої дискусії над звітами, вибрано нову управу в такому складі: Т. Г. Литв'як — голова, Л. Зуєвська — секретар, І. Воробець-Карпатський — скарбник.

До контрольної комісії увійшли: М. Голинський, Ю. Стефаник і Б. Мазепа.

У травні Клюб одержав від албертського уряду субсидію 300 долярів.

Школярики суботньої школи парафії св. о. Миколая

СПІВАЮТЬ І ТАНЦЮЮТЬ

Протягом дев'яти місяців навчали п-а Маргарита Задорожна, українську мову й спів та Ярослав і Ляверн Вовк, з допомогою Василя Ґульки й Марилин Муха, танки, в парафії св. О. Миколая.

Навчання відбувалося щосуботи від год. 12 до 2-гої по пол. в школі ім. Остіна О'Браєна.

Закінчення відбулося в неділю, 28-го травня, ввечер, в тій же школі, концертом, що почався дуже точно.

В залі були всі батьки-матері, близька й дальша рідня та приятелі дітей, що кінчили шкільний рік.

Господарем концерту був парох о. Микола Дядьо.

Двомовно привітав батьків, о. пароха та всіх присутніх, учасник школи Говард Гунчак.

Слідував спів дітей: „Музиканти з Києва”, „Ку-ку, Куку” та „ Раннім рано”.

Після співанок прийшли танки, переплітані сольо-грою на піяно. Між іншими, традиційними танками були й такі, що їх придумали самі діти і вивели на сцені під наглядом учителів. Танки були, сольові, дуети, терцети та групові.

Милою несподіванкою для глядачів були два танки дівчат-підлітків з парафії св. Василія. О. господар їм щиро подякував а присутні нагородили оплесками.

Останньою точкою концерту були пісні „Гей Іванку” та діточа „І шумить і гуде”.

Втому місці концерту о. господар подякував дітям за їтній труд, батькам за те, що привозили дітей до школи, вчителям за їх працю і всім учасникам за моральну піддержку приходом на концерт. Також заохотив посилати дітей до української суботньої школи в слідуючому навчальному році.

Тепер обдарували діти своїх учителів пам'ятками-дарун ками а також тих пань з парафії, що цілий рік піклувалися суботнім навчанням. Паням: Алес Муха, Катерині Скоропад, Марії Левчук і Софії Гунчак вручила малі дарунoчки Патрикія Шевчук, голова ЛУКЖ при парафії.

Концерт закінчено піснею-молитвою „Боже великий, Творче всесильний”, що її вислухали присутні стоячи.

Між дітьми є дуже талановиті; варт, щоб вони продовжали науку. Суботня школа не дає того, що дала б цілоденна українська, але якщо не годен її мати, того, що найліпше ,то треба користати і з меншого але не здавати позицій.

Для дітей, що вчащали до суботньої української школи був пікнік в суботу 3-го червня в парку Капіляно. Парк дуже гарний, але комарів „не лереб'єш'.

о. М. Д.

БАТУРИН

Історична повість (38)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Чути було тріск, ломіт, гук. Валилися дахи й димарі. Поломінь притихала на хвилину, то знов ще з більшою силою виривалася з хат і домів, крізь челюсти обезвічених вікон, і крізь вирвані двері й огненними язиками, червоними хвилями, горячими стовпами підлітала вгору, до хмар, до сонця, до самого Бога, як самопальная жертва, як автодафе. Зробилося горячо, немов це не пізня осінь, а літнє полудне. У воздусі, як огненні птахи літали гонти, горючі тріски, відірвані ві вікон, дівочими руками так пильно й гарно мережані й вишивані занавіси. Горючі книжки вискакували вгору, високо понад дерева, розтвиралися і, як червоні вірли, втікали від пожежі.

«Ходім!» — сказала Любов Хведорівна, притулюючися до доньки.

«Куди?» — питала її Мотря.

«До нашого двора».

«На замковім подвіррю?»

«Ні, до нового».

«Ходім».

За димами не бачили дороги. Пожар знівечив плян міста. Пускалися в добре їм відому вулицю, котрою проходили нераз, і мусіли завертати в другу, бо тамтою ніяк було пройти. Поломінь через дорогу подавала собі руку, горіли й валилися тини, плоти, паркани, високі, дубові брами, тесані сокирами дідів, останні свідки їх загарливої праці. Деякі хати вже дотлівали. Сторчали огненні кістяки, димар, як обсмалений хребет, недотлілі крокви, як ребра, дубові сволоки, як руки, опущені в безсиллю і в розпуці. Ще хвилина, луск, тріск, гук і — кістяк валився на постелю з диму, саджі, з румовища. Так горячо було, що шибки з вікон топилися й котилися блискучими кулями. Ніби город плакав останніми, жгучими сльозами. На подвіррях, як гори, лежали живцем зажарені коні й корови. Чути було немилий запах шерсти, лою і жареного м'яса. Затулювали ніс, спирали віддих у груди, щоб не чути того, і йшли дальше крізь огненне море.

Люди, як круки літали кругом.

Жінки борикалися зі скринями, хотіли їх викотити в безпечне місце, в садок, або на город. Але скрині горіли, тліло в них заховане добро. Мами тулили до лона перестрашених дітей і проклинали своїх мужів за окаянне діло. Деж хто чував, щоб хазяїн під свою власну стріху червоного когута пускав! Подуріли хлопи! Пан Біг їм розум відібрав!

Людський крик, вереск, зойк додавав нових пронизливих акордів до тої пекельної орхестри.

Сліпий дідусь з бандурою втікав. Бандура горіла, він її руками гасив, від бандури занялася борода.

Дід робився подібним до огненного стовпа. Мотря припала до нього. Скинула жупан і обгорнула бандуру, Любов Хведорівна долонями гасила обсмалене дідове волосся. Огненний стовп погасав .Дідусь благословив їх. Вратували неповинну душу.

«Підете з нами, дідусю!» — сказала Любов Хведорівна і потягнула старого за собою. Сліпий далеко не зайшов би.

Кочубеїв двір стояв серед великого саду. Йому покищо не грозила пожежа. На дубах висіло ще зимне і мокре від дощу листя, гилляки й здоровезне галуззя дерев були мокрі, пожар не вчіпиться їх скоро. Але челядь все таки виносила дрібнійшу мебіль і посуду, далеко в сад, на другий бік від пожежі.

«Не треба!» — гукнула на них Любов Хведорівна. «Лишіть! Як горить людське, хай горить і моє!»

Здивовано дивилися на неї. Мабуть з ума зійшла. Від смерти Кочубея Любов Хведорівна не та стала. А до того — облога — пожар, якщо збожеволіла, то й не диво.

«Лишіть, кажу!» — повторила рішучо і в покої ввійшла. Мотря за нею. Проходили кімнати, ніби прощалися з ними, з усіми радощами і смутками, які в них пережили, вони і батьки їх ,бо двір, хоч називався новий, а основами своїми, боковим крилом, до котрого добудовано передні покої, пам'ятав давні часи.

Вікна здивовано дивилися на них, двері не хотіли їх пускати від себе, замикалися важко.

Любов Хведорівна зняла той самий образ Розпяття, в чорних рамах, котрим відбірала колись присягу від черця Нікарона, запалила свічку і пустилася на горище. Мотря вхопила її за руку.

«Мамо, ви куди?» У її майнула через голову гадка, чи не дай Бог не збожеволіла мати. Любов Хведорівна подивилася на неї вважно, тими самими мудрими і бистрими очима, до котрих Мотря привикла від дитини.

«Як треба, Мотре, то треба. Досить ми бокували від людей. Весь тягар спихали на них. Так не годиться. Коли горить Батурин, хай і Кочубеї з димом ідуть».

Мотря побачила те, чого догадувалася тільки. Затремтіла душею. Їх гніздо мало з димом піти. Не жалувала матеріяльного добра, а жаль їй було родинних пам'яток, споминів, все одно сумних, чи веселих, хоч останніх і не так то багато зазнала в тім дворі. Тут радо проживав її безталанний батько.

«Годі, Мотре, ходім! Нема що пристращатися до маєтків. Може вони й не добром набуті. Хай Господь їх у жертву прийме, може якого гріха простить. Має попасти Меншікову в руки, хай горить. Хай бачить народ, що ми готові разом з ним терпіти. Так краще, так конечно, — ходім».

Вийшли на горище і ще раз глянули кругом. Ще раз побачили, як горів Батурин, як дими жалібною паполомою осотували весь краєвид, як у них потопав московський табор, в котрім помітний був незвичайний рух. З табору на замок, а з замку на табор летіли кулі, здавалося, йшли собі назустріч, та не попадали в себе. Миналися, несучи з собою смерть і руїну.

Московські кулі все ще здебільшого не попадали в замок. За кожним разом, як влучила котра в город, пожежа ще гірше лютувала. Ще вище знімалася полумінь, сичіла, вищала, кріваними язиками здіймалася до неба.

Мотря мовчки за мамою йшла. Могла вирвати свічку з її рук, але чула, що не має до того права. Мати говорила правду. Треба, щоб бачив народ, що Кочубеї тримають разом з ним, що люди, те й вони.

На горищу була одна комірка, повна всілякого сламу, постелі, білля, непотрібного вбрання. Любов Хведорівна відчинила до неї двері. Поставила на столі Розпяття, перед ним свічку і перехрестилася. «Хай Бог прийме за прощення наших гріхів», — сказала, підпалюючи комірку. Хвилину дивилася ще, чи вогонь не потухне, а тоді двері затріснула наглухо, Вертаймось!»

Вхопила Мотрю за руку і скорим ходом збігла з нею надолину. З сіний вискочила на ганок.

На кам'яних сходах сидів сліпий дідусь. Дріжучими руками водив по обсмаленій бандурі та числив непорвані струни. Мало їх було і бандура не хотіла трати.

«Приютіть старого», — говорила до слуг. — «Щоб він кривди не мав. Заберіть його геть, щоб не згорів з двором».

Слуги витріщеними очима дивилися на свою панію... збожеволіла!

«Як умру, то слухайте доньку, вона про вас подбає. А двора не ратуйте, хай разом з Батурином горить. Хто з вас сильний — на замок. Там рук до оборони треба. А тут кінець... ходімо, Мотре!»

І тою самою дорогою, котрою перед годинкою прийшли, пустилися назад.

Відійшовши кроків може двісті, озирнулися. Дах на Кочубеєвім дворі займався. Піяв червоний когут, бючи огненим крилом.

Так челядь все таки двір ратувала.

«Як собі хотять», — сказала до доньки Любов Хведорівна, — «я своє зробила».

Подорозі бачили, як хворих і ранених з лічниці на замок переносили. В лічницю влучив московський ґранат і наробив чимало каліцтва.

Хворі стогнали, сціпивши зуби, ніби соромилися свого болю.

Очима, повними вдяки здоровили Мотрю. А вона, не зважаючи на пожар і на небезпеку, приставала до них, поправляла перевязки на ранах, обтулювала їх на носилках, гладила білою долонею окрівавлені козацькі руки.

На останній посилці пізнала старого сотника з полтавського Герцикового полку, котрий нині рано такої слави в герці з москалями зажив. Лежав великий, аж йому ноги звисали, як дихав, груди підносилися, мов гора. З відчинених уст струйкою слезила кров. Його теж влучила московська ґраната. Гадали, що вмер, бо був пошарпаний страшно. Але, видно, козацька душа нерадо розставалася з хоробрим тілом. Дихав ще. А коли Мотря доторкнулася його спочечного обличчя, підняв повіки і всміхнувся.

«Мотре Василівна», — сказав, — помремо всі, а президії нашої не здамо!» Хотів піднятися, встати, але гільки головою рухнув, «не зда — мо!» випрямився і — замовк навіки.

Мотря долонею очі йому затулила, зняла хустку з голови і, замість китайки, прикрила нею козацьке обличчя.

ҐРАНАТА

Батурин горів. Запалювалися щораз то нові будинки. Не треба було й підпалювати, вітер скрізь розносив горючі головні. Кидав ними на церкви й на замок.

Як мовкли стріли і на хвилину потухала пожежа, то зривався ще страшніший від них гул, — людське голосіння. Здавалося, що замкові мури ожили й ридають.

Мотря декілька безталанних жінок з дрібними дітьми забрала до своїх покоїв, а сама побігла на мури.

«Мотре Василівна», — кричав, побачивши її, Кенігзен, — «бережіть себе, тут небезпечно».

«Мені не більше, як вам», — відповіла спокійно.

«Як же вам, пане осавуле, ведеться?»

«Гармати лихі. Не доносять. Одну батерію московську я застукав, инші теж взяв би за чуб, так за короткі руки. А все таки ворота я приневолив до зміни позицій. Бачите, світлійший переніс свою кватиру і посунув назад свій обоз, — тут йому за горячо було. Гей, колиб так більше і кращих гармат».

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

РИМСЬКА САНІТАРНА КОНТРОЛЯ

Статуя „Чорної Богоматері" з Монтсеррат

Кожна подорож, що її хтонебудь відбуває поза межі своєї батьківщини, зокрема до інших частин світу, є дуже приємна й багата у враження, але зв'язана теж з деякими немилими проявами. Зміна часу, відмінний від домашнього харч, інша вода, відмінний клімат ітд. все те відбивається на здоров'ю деяких подорожних. Неінакше було й з учасниками нашої прощі. Тому я, а гадаю, що й усі прочане, раділи, що в нашому гурті був лікар — д-р В. Іванець, який неодному з наших прочан ставав у пригоді в часі нашої прощі. Він не лише щиро піклувався всіми прочанами, що мали клопоти із жолудками, що були простудилися, чи хворіли на інші подорожні недуги, але усім давав ліки із своїх припасів так щедро, що під кінець подорожі мусів купувати для себе ліки на простуду, яка й його не оминула. Зате всі прочане були щиро вдячні д-рові Іванцеві за щиру жертвенну поміч та всі лікарські дарові успішні поради.

Мабуть першим, що користувався не лиш його лікарською радою, але його лікарствами, був таки я. В Еспанії та Португалії вибухла була минулого літа епідемія легкої холери. Канадське міністерство закордонних справ попередило всіх подорожних, що вибиралися до тих країн, щоб вони защіпилися проти холери, щоб нею не захворіти та щоб відтак, при повороті до Канади, не мати клопоту з канадською лікарською контролею. Бюро подорожі повідомило про те всіх учасників нашої прощі, які защіпилися й дістали відповідне потвердження на своїй здоровній виказці. Защіпився теж і я. Але, видно, що щіплення не дуже то було успішне, бо в Еспанії я таки почав дещо хворіти. Вправді хворіти добре не було куди, бо я мусів турбуватися справами приміщення, їзди тощо, але я дістав гарячку та інші прояви, які д-р Іванець устійнив як „легку холеру" й дав мені лікарство, яке до речі, й допомогло. То не було аж дуже прикре, але я їхав із Монтсеррату до Барселони з таки доброю гарячкою й досить немилим почуванням.

На летовищі в Барселоні прийшлося нам ждати на літак добрих дві години, бо ми приїхали вчасно. Ми попрощалися з нашим Мігуелем дуже щиро й я подякував йому за його дійсно щиру й жертвенну їзду протягом двох і пів дня. Мігуель поїхав з Барселони до Мадриду, вже не через Піренеї, куди ми їхали, але прямо еспанською дорогою й казав, що за кілька годин буде на місці.

Нас викликали до літака, ми посідали, без ніяких більших пригод, бо контролі, як передше в Лісбоні, не було й за дві години літак приземлився на римському міжнародному летовищі. Тут на нас мав ждати автобус та о. А. Глинка — чернець-францісканин, що мав нас завести на нічліг до гостинниці еспанських черниць. Так мене поінформував о. шамб. М., з яким я того дня вранці говорив телефоном. Я вже думав про те, що я мушу ще їхати до бюра летунської лінії Сі-Пі-Ер та поладнати справу дальшого польоту до Тель Авів, як при контролі на летовищі вирунула несподівана перепона. Я завважив, що в одному місці, де відбувається контроля паспортів, вчинився великий рух, але не прив'язував до того більшої ваги. Я пішов з усею нашою групою до найближчого контрольного пункту, показав наші паспорти й заявив, що ми, в дорозі до Тель Авів, задержуємося на одну ніч в Римі. Паспортовий урядник запитався, звідки ми приїхали й, як я йому сказав, що з Еспанії, сказав нам іти до того контрольного пункту, де було багато людей, бо там урядувала „здоровна контроля" й усі подорожні, що прибули з Еспанії та Португалії, де була пошесть холери, повинні переходити контролю там. Я пішов туди й почав просуватися наперід, але один з трьох урядників, що перевіряли документи, вз'яв всі здоровні виказки, переглянув їх, відклав на бік й казав нам ждати. Ми ждали досить довгенько, а в міжчасі урядники відсилали багатьох подорожних до клініки, щоб защіпилися проти холери. Вони навіть давали, за оплатою, пляшечки з щіплянкою. Паспорти залишали в себе й казали, що віддадуть їх тоді, як ці принесуть посвідку щіплення. Очевидно, багато подорожних сварилося й торгувалося, бо, через щіплення, вони спізнялися на літаки, мусіли замовляти наново літаки та готелі й загалом міняти цілий свій плян подорожі. Наслідком того панував при контролі чималий галас. То зрештою типове для італійців, що вони з нічого вміють зробити дуже голосну справу.

Я досвідчив того на собі в 1952 р., як їхав до Італії поїздом із Франції. В тому часі я не був ще канадським громадянином й повинен був мати на в'їзд до Італії італійську візу. Подорожне бюро не звернуло мені на те уваги, мабуть думало, що я канадський громадянин, а тим не потрібно було італійської візи. Поїзд приїхав на французько-італійський кордон й італійські прикордонники почали перевірку паспортів. Як побачили, що в мене нема візи, паробили крику, що я без візи, викликали ще двох поліцистів й зачали дуже голосно над тим дискутувати. Я сказав тоді, що, як мені без візи не можна їхати до Італії, то я вертаюся назад до Франції. Вони тоді мені сказали, що про те нема мови, вони мені візу зараз постараються. Відразу закінчили свою дискусію, один з них вийшов з вагону, пішов на станцію й за хвилину повернувся з візою. Дуже чемно мене перепросив, побажав ще щасливої дороги й справа була закінчена.

Я пам'ятав добре про ту історію й, після довшого ждання, пішов до другого урядника, що переводив контролю й сказав йому, що, якщо є якісь труднощі, то я може буду шукати якогось літака, щоб летіти кудиінде. Він мене заспокоїв, що справа буде поладнана й почав довшу й палку дискусію зі своїм товаришем, який передтим переглядав наші виказки й казав мені ждати. Я не розумів добре їхньої дискусії, але виглядало, що вони таки добре сперечалися, чи визнати наші досвідки щіплення за важні, чи посилати нас ще раз щіпитися. Я пішов до них й став їм толкувати, що ми маємо важні посвідки щіплення проти холери, але перший урядник сказав, що він на тому не визнається й що ми повинні нині ще раз щіпитися. Я відповів, що то нонсенс. Тоді другий урядник щось йому толкував і вкінці, видно, вони справу узгіднили, бо він звернувся до мене й сказав мені, що ми можемо їхати до гостинниці черниць, де ми мали ночувати, записав собі навіть адресу й сказав — що я маю другого дня в десятій годині ранку піти до міського відділу здоров'я в Римі й дістати підтвердження, що наші посвідки щіплення важні. Я йому відповів, що ми вже зранку, мабуть в 9-ій годині, мусимо бути на летовищі, бо мусимо летіти далі до Тель Авів. Він, неначе би не чув, що я сказав, повторив те саме ще два рази. Я тоді зрозумів, що то умовина під якою його товариш погодився нас перепустити без потреби ще раз щіпитися. На тому справа закінчилася, ми перейшли контрольний санітарний пункт, відтак контролю паспортів й пішли до відділу для приїзших, щоб забрати наші валізи. На нас вже ждали нетерпеливо о. А. Глинка та водій автобусу враз із носіями, які мали перевезти наші клунки до автобусу. Щоб оминут митної контролі, я пішов до бюра митної контролі, пояснив урядникові, хто ми є, дав їм список наших прочан, на якому він прибив печатку й ми забрали наші валізи без контролі та передали їх носіям. Ми приїхали до Риму в год. 2-ій пополудні, але з немудрою санітарною контролею стратили аж дві години. А я ще мусів бути вечером у бюрі Сі-Пі-Ер.

Щоб оминути прикрої несподіванки в бюрі Сі-Пі-Ер, я зателефонував з летовища до головного бюра Сі-Пі-Ер у Римі й сказав, що маю групу 34-ох осіб, яка їде через їх летунську лінію й не знаю, як дальше їхати з Риму до Тель Авів. Урядник запевнив мене, що він ждатиме на мене навіть після урядових годин. Ми всіли на автобус й пустилися гарною автострадою з летовища до Риму. Я оповів по дорозі о. Глинці та водієві автобусу про санітарну контролю. Вони здорово розсміялися й сказали, що нема чим журитися, бо хто завтра буде контролювати, чи я був у міському відділі здоров'я, чи ні. Те саме мені підтвердив відтак урядник Сі-Пі-Ер, який сказав, що може було треба піти зразу до їхнього якогось начальника, який напевно десь був на летовищі й справу поладнати. Для точности хиба додам, що другого дня, коли ми їхали з Риму до Тель Авів, на летовищі вже не було ніякої здоровної контролі й нікому навіть в думку не прийшло питатися нас про посвідки щіплення проти холери...

Майже 20-милева дорога з летовища до Риму біжить поміж врожайними полями, що тоді вже дещо жовтіли. Лише придорожні дерева вітали подорожних яркою зеленню. Поміж ними тут й там були таблиці з оголошеннями різних летунських ліній та римських готелів. Наші прочане, з яких деякі були в Римі вперше, зверталися до о. Глинки з різними питаннями, на які він давав відповіді та пояснення. Він сказав, що будемо ночувати в еспанських черниць, які ведуть гостинницю для різних прочан та туристів, а вранці поїдемо знову на летовище.

Ми в'їхали в вузенькі вулиці старого Риму. То була пора, коли римляне поверталися з праці й на вулицях панував великий рух. Автобуси, великі вантажні автомобілі, маленькі особові автомобілі, поміж якими жваво проїздили невеликі італійські мотоцикли — „Весни" ледви посувалися вузенькими римськими вулицями. До того водій кожного автомобіля вважав в своїм обов'язком пригадувати про своє існування й немилосерно трубів самоходовою трубкою, що спричинювало несамовитий галас.

Ми доїхали до якоїсь більшої площі в центрі міста. Я попросив о. д-ра Комара, щоб зайнявся враз із о. Глинкою розміщенням прочан на нічліг у гостинниці, черниць, а сам висів, щоб поїхати до бюра Сі-Пі-Ер та поладнати справу дальшої подорожі до Тель Авів.

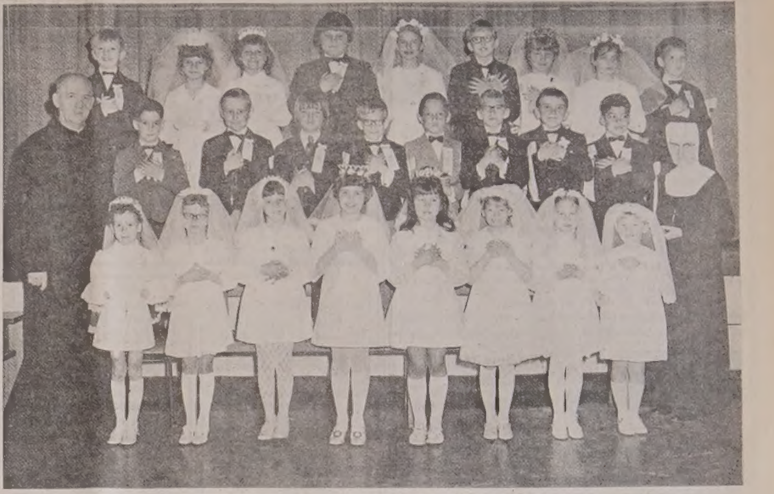

Перше св. Причастя катедральної парафії св. Йосафата в Едмонтоні

І РЯД ЗЛІВА: МАРГАРЕТА ФЕДИНА, ЛОРЕЙН ЮРКІВ, КАРОЛИНА Гутник, Христина Гастушенко, Наталія Бойко, Ілейн Білобровка, Христина Чепига і Сенді Схаб. II ряд: Василь Заблоцький, Тарас Савчук, Кенет Юркович, Дерил Самоїл, Іван Мазур, Юрій Гурба, Андрій Зебак, Алан Кульчицький. III ряд: Мирон Небожук, Патрикія Маланчук, Вінді Демків, Данил Огінський, Тамара Тичковська, Андрій Самоїл, Мирослава Гулька, Рахиля Тичковська і Карей Порфон. фото „Академія"

Річний показовий концерт

УЧНІВ МУЗИЧНОЇ ШКОЛИ МАРІЇ ДИТИНЯК

Звичайно при кінці шкільного року відбуваються по всіх школах різного роду іспити в тій цілі, щоби зреасумувати цілорічну працю і знання учнів.

Слід згадати, що з виховного погляду для доповнення виховних чинників що мають всебічно впливати на розвій духовий дітей, є музичне виховання.

На закінчення шкільного року відбувся музичний попис учнів школи Марії Дитиняк в залі УНО 22 червня о год. 7-ій вечора.

Нав'язуючи до вищесказаного, вчителька музики Марія Дитиняк відкриваючи концерт, сказала: «Музика — це один з найбільше важливих засобів естетичного виховання дитини. Музичному мистецтву є властива велика сила емоційного впливу і здатність збуджувати у людей високі почування. Великий знавець людської душі Шекспір каже: „Чоловік, котрого краса музики — пісні не зуміє захопити, здатний до всякого зла"».

У програму попису учителька вложила композиції різних стилів, почавши від найдавнішого часу, як форми танців, барокко, доба клясиків, романтики аж до сучасного часу модерного стилю. Все це виконують діти і молодь, яка через ці композиції хоче пізнати чар музики.

Відтак був сам попис учнів, що вміло виконували вивчені композиції. Сольові виступи переплітались дуетами. Слухаючи виконання поодиноких учнів, можна було вже дослухатися у деяких цей хист і музичну інтелігенцію, що дає запоруку краще опановувати музичне мистецтво. В пописі брали також участь кілька початківців, які були учнями студенток школи Марії Дитиняк. Програму попису прикрасив виступ молодого адепта скрипкового мистецтва Михайла Саварина, учня школи проф. С. Яременка. Він гарно виконав композиції Вівальді і Крайслера.

Для інформації присутніх учителька подала до відома, що учні здавали іспити в зимовім і літнім сезоні при комісіях Торонтонської консерваторії з гарними вислідами. Також чотири учениці: Галя Саварин, Ліда Климкович, Дарія Градюк і Корін Айзенбравн брали участь у музичнім фестивалі Ківаніс.

В музичній школі Марії Дитиняк навчається 31 учень.

Попис пройшов успішно і полишив миле враження на присутніх, які з присмністю прислуховувалися виконанню поодиноких точок, розуміючи, що музичне виховання впливає корисно на ріст духового розвою дитини.

Накінець у подяку дівчатка подали вчительці китицю квітів.

ВІТАЮТЬ ВЛАДИКУ ВЕЛИЧКОВСЬКОГО

Привітання відбудеться у Вінніпезі в неділю, 2-го липня.

О год. 11.30 ранку процесійно впровадять Владику-ісповідника з катедральної авдиторії до катедри св. Володимира й Ольги. О годині 12 в полудне відслужить Владика-гість св. Літургію з участю митрополита Максима, владики Ніла, владики Ісидора і владики Андрія. Проповідь виголосить владика Василь, кол. в'язень Воркути і тюрем Донбасу.

О год. 6,30 вечером, в готелі «Марлборо», відбудеться бенкет і концерт у пошану достойного гостя.

Богослуження: червень - липень

ҐРЕНД ПРЕРІ
29. — Ройс 10, храм

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
2. липня — Ст. Павль 8.30 рано; Ґлендон год. 10 р.
9. — Айрон Ривер год. 10 рано храм, спільний обід.
12. — Ґлендон год. 10 рано
16. — Бонивил год. 10 рано. Катехизація молоді 3 - 16 липня. Перше св. Причастя.
23. — Ст. Павль год. 10 рано
30. — Бонивил год. 10 рано

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
2. липня — Карвел год. 10.30
9. — Рочфорт Брідж (храм. праз) год. 10
16. — Черґіл год. 10.30
23. — Менлі год. 10.30
30. — Едсон год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
2. липня — Делф
7. Св. Івана Хрест. — Восток св. Мих. Всен. 9 рано, Сл. Божа 10
9. — Ст. Майкел
12. Петра і Павла — Делф год. 9 р. Всен., Сл. Божа 10 р.
16. — Восток св. Михаїла
23. — Лемонт

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
2. липня — Голден 8.30 р.; Дейзленд 10.30
9. — Голден 8.30 р.; Коперник 10.30 р.
16. — Голден 8.30 р.; Голден-фармс 10.30 р.
23. — Голден 10.30 р. співана
30. — Голден 10.30 співана

Від 24 липня до 5 серпня в Голден відбудеться катихизація дітей під проводом Сестер Служебниць з Мондеру. Проситься батьків з парафії Голден і околиці (Коперник, Голден-фармів, Дейзленд) посилати або приводити дітей у шкільному віці на катихизацію. Під час катихизації буде приготування дітей до першої св. сповіді.

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
2. липня — Росінгтон 10
7. Різдво Ів. Христ. — Атабаска 9
9. — Атабаска 9
12. св. Петра і Павла — Росінгтон 10 р.
16. — Річмонд Парк 9
23. — Атабаска 9; Бойл 11.30
30. — Просперіті 9, Фрейнс 11

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
2. липня — Ту Гилс 8; Мондер 10
9. — Ту Гилс 9; Новий Київ 10 Плейн Лейк 11.30
30 — Ту Гилс 10
6. серпня — Ту Гілс, год. 10

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
29. — Мирнам 10.00
2. липня — Мирнам 9.30
9. — Файделиті 10
16. — Мирнам 10
23. — Ллойдмінстер 10
30. — Моркемб 10; Бовелон 11.30

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton
2. липня — Кемровз 9; Равнд Гил 11.00

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
29. св. Ап. Петра і Павла — Редвотер год. 9.00
2. липня — Редвотер г. 10
9. — Редвотер г. 9; Федора 10.30
16. — Редвотер 9; Вог 10.30
23. Архиєр. відвідини — Редвотер год. 10
30. — Редвотер г. 10

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
2. липня — Вилна
9. — Стрий
12. Петра і Павла — Сокаль
16. — Спедден

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
2 липня — Левой 10 рано празник.
9. — Інісфрі XI рейч 10 рано.
16. — Ренфурлі 10 рано празник.
23. — Інісфрі місто 9.30 рано.
30. — Менвіл 10 рано.

Сестри Служебниці будуть учити катехизм дітей в Інісфрі-місті від 16 до 23 липня.

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
2. липня — Дервент 8.30; Верміліон 10.30
7. — Нортерн Велі 10 - празник Св. І. Хрестителя
9. — Дервент 10.30; вак. катихізація.
12. — Дервент 10. Св. Ап. Петра і Павла
16 — Дервент 8.30; Елк Пойнт 10.30. вак. катихізація.
23. — Дервент 8.30; Верміліон 10.30. празник Св. Ольги
30. — Дервент 8.30; Нортерн Велі 10.30

САСКАЧЕВАН

Арран — округа
2. липня — Пеллі 8.30 р. Сл. Божа; Арран - місто 10 співана
7. Різдво Св. І. Хрестителя — празник в Арран - місто: 8.30 рано вечірня з Литією; 10 рано співана Сл. Божа
9. — Арран - місто 9 рано; Байт Біч 10.30 співана Сл. Божа
12. Св. Ап. Петра і Павло — празник в Арран Весна (фарми) - Арран - місто 8; Арран Весна 10 співана Сл. Божа
16. — Арран - місто 9 Сл. Божа; Пеллі 10.30 співана Сл. Божа; Арран - місто 3 попол. Вечірня
23. — Пеллі 9 Сл. Божа; Арран - місто 10 співана Сл. Божа; 3 попол. Вечірня.

о. Б. Бачинський
822 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
2. липня — Норт Батлефорд
9. — Витків
16. — Норт Батлефорд; Редісон в год. 2 попол.
23. — Медов Лейк
30. — Норт Батлефорд

Свята місія під проводом оо. василіян почнеться в Норт Батлефорді в неділю, 25 червня, о 7-ій годині вечора. У Виткові св. місія почнеться в неділю 2 липня, о 7 год. вечора.

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165
2. липня — Гамболт 9; Волверін 11.00 рано.
9. — Гамболт 9; Леніґен 11 рано
16. — Бруно 9; Гамболт 11 рано
23. — Гамболт 9; Бруно 11 рано
30. — Гамболт 8; Волверін 10 рано архиєрейська Літургія.

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

2 липня, неділя 5 по Сош. † Юди Тадея
7 липня, п'ятниця Різдво Івана Хрестителя
9 липня, неділя 6 по Сош. Давида
12 липня, середа Петра і Павла ап.
16 липня, неділя 7 по Сош. Якинта
23 липня, неділя 8 по Сош. † Антонія Печер.
30 липня, неділя 9 по Сош. Марини

Григоріянський календар:

29 червня, четвер Петра і Павла ап.
2 липня, неділя 6 по Сош. Пол. ризи Пр. Діви
9 липня, неділя 7 по Сош. Панкратія
15 липня, субота † Володимира Великого
16 липня, неділя 8 по Сош. Антиногена
20 липня, четвер Ілії прор.
23 липня, неділя 9 по Сош. Трофима
30 липня, неділя 10 по Сош. Сили

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
В. М. СМОЛИК, управитель

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

CARS & TRUCKS REPAIRED. Motor Tune-Up.
SALE OF TOP GRADE OIL, GAS, TIRES AND ACCESSORIES.

Artic Service Station Ltd.
12608 Fort Road, Edmonton, Alta. Ph.: 476-2212
Owner & manager: Merian STRASHOK

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

КВІТИ

Academy Flowers & Gifts
10752 - 124th Street Phone 452-3388
„СВІЖІ КВІТИ НА ВСЯКІ ТОРЖЕСТВА"
(На весілля та на похорони)
Іван та Стелла Козак

КУПУЄМО ЗУЖИТІ СТАЛЕВІ ЧАСТИНИ ТА МЕТАЛЕВІ ВІДЛИВИ
Maurice Shugarman
CANADIAN CONSOLIDATED SALVAGE
Yard Office: 9636 - 105 Ave., P. C. Box 156, EDMONTON

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

T R O U B L E S ?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

Lou Nedelec
Hearing Aid Audiotician
14 years experience
Hearing Aid Department
Third Floor
the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Аве.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

R O C K E T T
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

Дрібні оголошення

● **МЕШКАННЯ** (світ) на рент з кухнею та меблями для одної особи.

Добре місце, близько автобуса. Ціна поміркована. Тел. 474-3902 по 6-тій годині вечора.

———o———

● **НА ПРОДАЖ КРАМ**ниця харчових товарів у центрі Едмонтону.

При крамниці мешкання. За ближчими інформаціями звертайтеся на адресу: 10633 - 97 вул., Едмонтон.

———o———

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Припасовує окуляри

ВЕҐРЕВИЛ І ОКОЛИЦЯ!
щосуботи у Веґревил під адресою:
Legion Hall, Ste. 3, Vegreville
DR. P. A. STARKO
ОКУЛІСТ
Адреса едмонтонського офісу:
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Патріярха Пімена вітали демонстраціями

В Єрусалимі побував з відвідинами московський патріярх Пімен, якого запросив туди єрусалимський грецький православний патріярх Венедикт. Патріярх Пімен відбув розмову з представником міністерства для релігійних справ Ізраїля д-р Ш. Кольбі та представником міністерства закордонних справ М. Праґаєм. Патріярх висловив надію, що уряд Ізраїля не буде піддержувати „білих росіян". Під „білими росіянами" патріярх розумів представників т.зв. Російської закордонної церкви, яка не визнає Московського патріярха, а яка має досить багато церков та манастирів у Єрусалимі та Святій Землі. Зокрема тепер представники Російської закордонної церкви внесли скаргу до суду з доманням передати їм церковну посілість у Яффі, яка тепер є в посіданні Московського патріярхату. Патріярх сказав, що він сподівається, що суд вирішить цю справу в користь Московської патріярхії.

На закінчення відвідин Патріярха Пімена та єрусалимського Патріярха Венедикта приймав у готелі «Кінґ Дейвід» ізраїльський міністер для релігійних справ З. Варгафтіґ вечерею.

Перед відлітом з Ізраїлю Патріярх Пімен нарікав перед журналістами на жидівські демонстрації проти СССР. З уваги на те, що жиди, які приїхали з СССР до Ізраїлю, відбували демонстраційну голодівку біля „муру плачу", Патріярх не міг відвідати мечеті, що збудована на місці колишньої жидівської святині на Сіоні. Демонстранти з'явилися вечером перед від'їздом Патріярха з Єрусалиму під будинком місії Московської патріярхії й передали митрополитові Ювеналієві письмо в справі дозволу на виїзд жидів із СССР до Ізраїля. Одначе Ювеналій того письма навіть не читав.

„Загалом — сказав патріярх — моя подорож мала чисто релігійний характер, — а з неї ізраїльські демонстранти зробили політичну аферу".

Патріярх Пімен приїхав окремим совєтським літаком Ілюшін, який ждав на поворот патріярха в столиці Болгарії-Софії. При приїзді патріярха до Єрусалиму літак навіть не задержувався в Тель Авів (Лодд), хоч потребував пального, бо ізраїльська обслуга летовища жадала заплати за пальне в долярах, а пілот не мав долярів й дуже здивувався, що від нього домагаються долярів. При від'їзді патріярха з Тель Авіву совєтський пілот уже мав доляри й ними заплатив обслузі летовища за пальне.

Патріярх Пімен мав замір відвідати теж Вселенського грецького патріярха Атенагора в Істамбулі, одначе турецький уряд не дав йому візи на в'їзд до Туреччини.

———o———

· **Австралія продала Чіле** 150,000 метричних тонн збіжжя. В місяці лютому Австралія купила в Чіле 200,000 тонн збіжжя. 100,000 тонн збіжжя Австралія продала Перу.

ЛІКАРІ ЕДМОНТОНУ

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone: Office 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст нирковних недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

НАПРАВЛЯЄМО ДІРИ НА ДАХАХ
Даємо дахи з розтопленого тару та дерев'яних ґонтів, плестеруємо та перебудовуємо комини, закладаємо дощеві ринви, та забезпечуємо від протікання води („ватерпруфінґ").
Телефонуйте вечорами на ч.: 478-1978 — й кличте Джана.

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

· **В совєтській республіці** Азейберджані засудили двох керівників фабрики овочевих соків до смертної кари через розстріл, а 30 інших працівників на тюрму до 15 років за зловживання. Слідство тривало 16 місяців, а суд 8 місяців.

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

Всякі роботи біля хат та городів виконує совісно й солідно:
Patrick, Mike Construction
Designing, planting trees — shrubs — Seeding, sodding
Residential and commercial lawn maintenance — Pruning trees — shrubs — hedges — Rototilling — All concrete work, sidewalks, patios, driveways — Rockeries, yard cleanup.
TELEPHONE: 474-0598

– ЛІКАР –
Dr. G. Sollbach
повідомляє своїх шановних пацієнтів, що він переніс свою канцелярію до нового приміщення під адресою:
GUARDIAN BUILDING
12040 - 124 Street, Edmonton
Tel.: 488-4336

Европа то велика казка про чартерові польоти

ВАШ АҐЕНТ ПОДОРОЖЕЙ І Сі-Пі-Ер МАЮТЬ БАГАТО РІЗНИХ ДОРІГ ДО ЕВРОПИ

ДЛЯ ВАС

ПРАВИЛЬНА ЛИШЕ ОДНА

Чартерові польоти до Европи догідні для деяких людей. Через це СіПіЕр має чартерові лети. І ми можемо подати вашій секретарці докладні інформації про це. Але для інших людей чартеров польоти можуть бути закоштовні і занадто обмежуючі. Дивно вам? Ця сторінка допоможе вам вирішити, чи вони зручні для вас. Тоді ваш агент подорожей може допомогти вам плянувати вам вакації, які були б досконало достосовані до часу, що ви можете використати, грошей, які можете видати, та того, що ви схочете мати із ваших вакацій в Европі.

Якщо порівняєте оці пляни подорожей, можете бути певні, що ваші вакації не покажуться у висліді такими, що були догідні для кого іншого.

Чартерові польоти

Чартерові польоти дуже догідні для людей, що їх не турбує, якщо вони летять з більшою групою подорожніх, і хотять летіти лише до одного місця. Але чартерові літаки не завжди є найдешевшою дорогою до Европи. Ви платите додатково за кожну милю після прибуття до Европи. Всі діти понад два роки життя мусять платити повну оплату за переліт. До того ви мусите бути повновартісним членом клюбу через шість місяців. Як повідомили недавно газети, на чартеровому польоті відкрито одного подорожнього, що не був повновартісним членом клюбу, у висліді чого відкликано політ й усі пасажири залишилися на льоді. Деколи чартеровий політ складається з двох груп, і якщо одна група відмовиться летіти, ви мусите доплачувати до квитка, щоб вирівняти кошта перельоту.

Прогульковий політ на 17 - 28 днів

Цей політ передбачений для людей, що мають три тижні вакацій, хоч його можна продовжити до 28 днів. Ви мусите бути в подорожі найменше 17 днів. Ви можете по дорозі задержатися ще в двох місцях в додатку до вашого кінцевого місця подорожі. Тут не потрібно ніякої групової поїздки ані задатку наперід ви летите звичайним літаком, коли хочете. Квиток коштує бл. 65% звичайного квитка на економічний переліт. Діти нижче 12 років платять половину.

Прогульковий політ на 29 - 45 днів

Це справді ощадностева подорож — на $58 до $120 менше, як подорож на 17-28 днів, залежно, куди в Европі ви їдете. Ідеальна для тих, що мають вакації місяць або більше. Можна зупинитися один раз по дорозі до кінцевого місця подорожі. Не потрібно групи. Подорожуйте кожного дня, який вам вигідний, нормальним літаком. Діти нижче 12 років платять половину ціни. Але пам'ятайте: ви мусите бути в дорозі найменше 29 днів.

Спільна група із 40 осіб

Ще більша ощадність на цій подорожі — до $164 на 17 - 28 денній подорожі — відповідно до сезону та до місця подорожі в Европі. Подорожувати можна котримнебудь літаком протягом року, якщо ви подорожуєте з групою 40 осіб, замість повного літака й ви не мусите зобов'язуватися приземлюватися денебудь й група може летіти й вертатися, коли захоче. Діти нижче 12 років платять половину. Але пам'ятайте: ви мусити відлітати й вертатися з цілою групою — 40 осіб.

Крім того, є ще економічний переліт

На перший погляд він виглядає менше поплатний. Зате він дозволяє на задержку на необмежений час (аж до одного року). Ви можете залишитися на так довго, як вам завгодно в багатьох містах по дорозі до вашого кінцевого місця подорожі. Ви можете повертатися до дому з іншого міста, як те, що було кінцевим у вашій подорожі. Діти нижче 12 років платять половину ціни. Якщо шукаєте вигідної подорожі, то це подорож для вас!

По інформації звертайтеся до нас, пишучи (англійськими буквами) ваше ім'я та адресу на поднижчому купоні:

CP AIR — Room 202 NAR Bldg. Edmonton

NAME ....
ADDRESS ....
PHONE ....
Where are you going ....
When are you going ....
How many of you are going ....

CP Air
Подорож літаками «Сі-Пі-Ер» — то справа на ввесь світ.

Edmonton CP AIR Phone 429-6371
Calgary Phone 265-8300
Winnipeg Phone 942-0141